

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration mod regeringens nedskæringer og besparelser
Rådhuspladsen København 4. juni 2012

FOLKETS PARLAMENT: FOR ET SOLIDARISK DANMARK

Nr. 12

16. årg.

2012

8. juni

-

22. juni

Støttepris 20 kr.

TEMA: Fortsat kamp mod Merkel-Sarkozys finanspagt

- Demokratiet solgt s. 2 • Frem med sandheden om økonomien s. 3 •
- Skattereform og regeringskrise s. 4 • Danmark og finanspagten s. 5 •
- 2020-planen giver ikke arbejde s. 6 • Tillidsmandsmøde 15. juni s. 8 •
- Signaler fra virkeligheden s. 9 • Vrede som aldrig før s. 10 •
- Skovturene s. 11 • Udtalelse fra de europæiske partier i IKMLPO s. 12 •
- Raúl Marco: Den europæiske union, krisen og folkene s. 14 •
- Interview med Palæstina-aktivist s. 19 • Pravda 100 år s. 21 • Debat s. 22 •
- Nyheder vi gerne ville læse i den 'fri' presse s. 23 • '68 døde i 2012 s. 24

Demokratiet solgt

KOMMUNISTISK POLITIK

Det lykkedes for Folkebevægelsen mod EU i samarbejde med andre organisationer at indsamle femogtredive tusinde underskrifter for en folkeafstemning om EU's finanspagt. De blev afleveret til folketinget, få dage før regeringens den 31. maj sammen med Venstre og Konservative stemte traktaten igennem. Meningsmålinger indikerer, at omkring 60 procent af befolkningen er enige i kravet om en folkeafstemning.

Underskrifterne blev samlet ind på ganske få måneder, for finanspagten – eller Merkel-Sarkozy-pagten – er tvunget igennem på rekordtid. Det er det nyeste krisetiltag for at redde den smuldrende euro. Den betyder et kolossalt tab af suveræniteten for alle de lande, der tilslutter sig. Og den vil på ingen måde redde det rådne europaprojekt eller få EU ud af sin krise.

Den endelige tekst blev først fremlagt i folketinget i april. Der var ingen tid til debat og omtanke. Overhovedet ikke tid til at inddrage befolkningen. Men det er jo også bare en traktat, der handler om Danmarks økonomiske politik nu og i al fremtid!

Et af de afgørende spørgsmål for et demokrati er muligheden for at tage ved lære af historiens fejltagelser. At binde sig til en bestemt økonomisk politik uden at forbeholde sig retten til at blive klogere og ændre den er indførelsen af formynderi og det modsatte af demokrati. Det er komplet idiotisk at tro på, at EU altid skulle træffe de rigtige beslutninger. Og det er en karikatur af demokrati i EU, når pagten påtvinges uden debat og afstemning overalt i unionen.

Især to ting gik igen blandt de mange reaktioner fra folk, som Folkebevægelsen mødte på arbejdspladserne ved underskriftindsamlingen. Mange blev så glade for at få lejlighed til at deltage i en protest mod folketingets og regeringens luskeri, at der blev givet knus og kram ud over deres underskrift. Men andre anede ikke, hvad der var tale om. Det har nemlig slet ikke fremgået, og regeringen har skjult det, at man var i gang med at binde landet til en bestemt økonomisk politik *til evig tid*.

Nu er finanspagten vedtaget – også af den irske befolkning, der stemte, samme dag som folketinget ratificerede. Ierne fik som de eneste lov til at stemme, alene fordi deres

grundlov siger, man skal. Men så blev også et flertal af de irere, der stemte, skræmt til et ja. Afstemningen blev forgiftet af trusler om at ryge fra fattiggården til kirkegården.

I ingen andre lande har befolkningerne fået lov til at stemme om denne afgørende nye traktat. Ratificeringen er en parodi på demokrati.

Afstemningen og nej'et til Maastricht-traktaten for 20 år siden, der bl.a. omhandlede indførelse af euroen, viste, at befolkningen på et oplyst grundlag sagtens kan træffe et valg. Og vælgerne viste sig at være klogere end politikerne. Tænk, hvor EU-landene havde været sparet for mange ulykker, hvis nej'et var blevet taget til efterretning og europalancerne lagt i skuffen igen i stedet for at tvinge danskerne til at ombestemme sig.

Endnu står det ikke klart, hvad konsekvenserne af finanspagten bliver for de nationale budgetter. Ifølge EU kommer Danmark til at mangle nedskæringer for milliarder for at leve op til de nye bestemmelser, men økonomiministeren nægtede at afklare over for folketinget, hvad de egentlige konsekvenser af finanspagten er, før der skulle stemmes. Fremover ligger den vurdering hos EU-domstolen, der udstyres med en mulighed for at give bøder til lande, der ikke lever op til den måde, domstolen fortolker nye traktat. Der er lagt op til, at kampen mod den kommende finanslov også bliver en direkte kamp mod EU.

På det kommende EU-topmøde i juni, i slutningen af det danske EU formandskab, er en ny krisediskussion på dagsordenen. Finanspagten har nemlig ikke skabt den ro på markederne, som var et hovedargument for at haste den igennem. I stedet er krisen blevet uddybet, og Grækenland m.fl. kan ende med at forlade euroen.

Til gengæld har EU bragt Europas folk sammen. Ikke på den måde, politikerne havde tænkt, men i en fælles kamp imod EU's politik. Det er den samme kamp, der kæmpes mod nedskæringer og sparekrav over hele EU. Kampen mod skattereform og 2020-plan er også er kamp mod EU-politik. Og vejen frem er en fortsat fælles kamp for at komme af med EU.

Redaktionen 5. juni 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.
År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 15.06.12

Frem med sandheden om økonomien

Det er en kendsgerning, at statskassens indtægter i høj grad kommer fra skatter og afgifter og moms fra helt almindelige arbejdere i den lønkategori, der ikke betaler topskat. Statskassens udgifter derimod går ikke mindst til direkte og indirekte støtte til erhvervslivet.

Denne mekanisme med omfordeling af penge fra de fattigste til de rigeste er statsmagten ikke alene om. Det ses overalt i det kapitalistiske samfund. I virksomhederne i form af, at arbejderne producerer merværdi, der tilfalder ejerne. I bankerne er hovedregelen, at hvis man virkelig har brug for at låne penge, betales der høje renter, mens erhvervslivet har billig adgang til de penge, som småsparere stiller til rådighed.

Bankernes argument for, at det skal være dyrt at være fattig, er, at fattige ikke kan stille sikkerhed, f.eks. i form af en stak mursten.

Midt imens den økonomiske krise i USA og Europa er på vej ind i sit fjerde år, hvor det kun ser ud til, at depressionen bliver endnu dybere, er det værd at se på, om argumentet holder, om bankerne har sikkerhed for deres penge.

Her viser det sig, at de helt sikre udlån er de lån, der er givet til de relativt fattigste. Den lange række af små og store forbrugslån, der optages for at dække almindelige leveomkostninger, uden der stilles sikkerhed, og som straks erstattes af et andet, når et lån er betalt. Hver eneste måned livet igennem betaler de relativt fattigste i samfundet ekstra – både i form af skat og renter og arbejdskraft. De vedbliver med at være fattige, mens embedsmænd, bankmænd og rigmænd styrer pengene over i egne lommer. De sikkerhedsstillede lån smuldrer til gengæld bort under krisen.

I sidste måned gav de amerikanske kreditvurderingsbureauer Moody's og Standard & Poor en stribe danske banker en nedgradering i deres kreditvurdering. Danske Bank, fordi den fortsat taber milliarder på deres irske forretninger. Jyske Bank pga. høj risiko i spekulation i erhvervsjendom og

landbrug. Samme problem har Sydbank, Spar Nord Bank, Nykredit/Nykredit Bank.

Ringkøbing Landbobank er desuden belastet af lån til vindmølleindustrien. DLR kredit har specialiseret sig i sdo-lån (afdragsfrie lån). Og Danmarks Skibskredit har spekuleret i skibsfart.

De amerikanske bureauer har været stærkt kritiseret for deres rolle i finanskrisen, da banker har fået topkarakterer, få måneder før de gik bankerot. I takt med at vurderingerne bliver mere realistiske, begynder kunderne (som er de banker, der bliver

vurderet) til gengæld at afvikle samarbejdet.

- Vi må indrømme, at vi har haft vanskeligt ved at forstå de seneste vurderinger, som Moody's har præsenteret af danske banker i almindelighed og Spar Nord i særdeleshed, sagde Spar Nord's direktør Lasse Nyby om grunden til samarbejdstoppet, og underbygger således anklagen om, at afhængighedsforholdet mellem vurderingsbureauer og finansverdenen reelt har fjernet grundlaget for objektive bedømmelser.

Der er desuden en international trend i bankverdenen til genopretning af de nationale grænser, når det gælder investeringer og finansiering. Usikkerheden om euroens fremtid medvirker til, at det globale marked ikke længere er så interessant. Dermed mindskes også behovet for internationale vurderinger.

At der overhovedet er brug for vurderingsbureauer, skyldes, at bankernes

regnskaber ikke er offentligt tilgængelige. Men det nytter ikke meget, hvis bureauerne ikke fortæller sandheden. Det samme kan siges om EU's stresset og Finanstilsynets vurderinger. Ingen i branchen for håndtering af samfundets penge fortæller sandheden.

De anerkender f.eks. ikke, at varer har en objektiv værdi, det er alt sammen et spørgsmål om vurderinger. Som spørgsmålet om sikkerhed for lån i mursten. Hvad er en bygning værd? Det er op til en markedsvurdering. Så i rent økonomisk billedsprog kan man en forårssolskinnemorgen låne mere end en mørk og stormfuld vinterdag med sikkerhed i nøjagtig samme bygning. Men en vurdering er ikke en konkret handel. Og store værdier og investeringer som ejendomme er ikke reguleret og prisfastsat af staten, men kan svinge frem og tilbage med konjunkturerne og spekulationsboblerne.

Faktisk er staten med til at tilskynde til udsving. I 2006 og 2007 krævede Finanstilsynet på EU's foranledning således, at bankerne holdt op med at sætte penge til side til afskrivninger på tab på ejendomsmarkedet. De mange hensættelser var en skjult egenkapital, der undgik skattevæsenet, lød argumentet. Markedsvurderinger skulle betragtes som rede penge og sendes til aktionærerne.

Nu har man ombestemt sig: Nu skal der sættes penge af til tab i ejendomspekulation, men stadig baseret på vurderinger. Tab kan så naturligvis trækkes fra i skat.

Det fulde omfang af krisen vil antageligt først blive åbenbart på et tidspunkt, hvor landet går konkurs, og diverse sikkerhed bliver solgt for en fregne.

Danmarks har valgt en økonomisk politik, der er baseret på ønsketænkning. Mens tasketanterne taler om at sparke økonomien i gang, som var den en gammel knallert, er en ting sikker: Så længe der ikke er fuld åbenhed om finansverdenens og nationens reelle økonomiske tilstand, er der grund til at frygte det værste.

Skattereform, trepartsforhandlinger og regeringskrise

Trepartsforhandlingerne er i gang. Regeringen lægger op til længere arbejdstid og en asocial skattereform og fagtoppen lægger op til udsalg. Vælgerne flygter fra S og SF

Helle Thorning-Schmidt og hendes regering befinder sig i et stormvejr. Ikke bare fra den åbent borgerlige opposition eller deres medier, men også fra vælgerne, der stemmer med fødderne og i stort tal forlader regeringsaksen S og SF.

For at imødegå uvejret søgte Thorning i sin grundlovstale at forklare, hvorfor det skal være nødvendigt at arbejde hvad der svarer til en time mere om ugen, når massearbejdsledigheden er en realitet og der til stadighed meldes om nye massefyringer:

- Jeg forstår godt, at det klinger mærkeligt, at regeringen beder jer om at arbejde mere, når der er alle de andre udfordringer her og nu. Måske har vi og jeg selv heller ikke altid været så gode til at fortælle, hvorfor det er sådan, sagde hun:

- Men regeringens opgave er at gøre to ting på en gang; Vi skal skabe grobund for vækst og nye arbejdspladser her og nu, og vi skal samtidig sikre, at dansk økonomi er klar til det næste opsving. Hvis vi ikke er klar til næste bølge, så flader den ud ligeså hurtigt, den er kommet.

Men bundlinjen er ikke, at der bliver mangel på jobs, og at trængslerne kun er en overgang.

Thornings bundlinje er en løgn. Som lektor emeritus ved DTU Jørgen Lindgaard Pedersen konstaterer det i en artikel:

"Det er for længst slået fast, at arbejdsudbuddet vil stige snarere end falde frem mod 2020. Når Dansk Arbejdsgiverforening, de borgerlige og regeringen alligevel fortsætter kampen for øget arbejdsudbud, handler det ikke længere om beskæftigelsen, men om at styre lønudviklingen."

Det drejer sig om at øge konkurrencen arbejderne imellem og presse løn-

ningerne nedad. Det er 'god' nyliberal EU-politik.

Skuffelse og vrede

S-SF-R-regeringen kom ikke til regeringsmagten i kraft af stor vælgeropbakning. Faktisk fik socialdemokraterne i 2007 med Thorning som partileder det dårligste valgresultat i hundrede år, og 2011 var endnu værre. Samtidig blev SF's store fremgang sat overstyr. Med andre ord var SSF-regeringen ikke et tilvalg, men et fravalg af VK og O, som havde misregeret landet i et årti. *Nok er nok!* – var budskabet.

Forventningerne til at SRSF-regeringen ville føre en anden politik og en ny politik var store, og blev næret af S-SF's reklametrommer og Enhedslistens og andre støtters illusionsspredning.

Skuffelsen er slået over i harme og vrede, fordi SRSF ikke bare har fortsat 'blå' bloks nyliberale EU-politik på alle afgørende punkter uden at anfægte den, men udover nedskæringer også har givet afgifterne et ordentligt hug opad og nu vil have folk til at arbejde mere (til lavere løn) samtidig med at regeringen går til angreb på overførselsindkomster og dagpenge med deres nye skattereform.

Fra *'Nok er nok'* har tingene bevæget sig til *'Det er bare for meget!'*

Vrede kan være en organiserende kraft – og regeringspartierne dårlige meningsmålinger bliver ledsaget af en stor harme på arbejdspladserne, som også retter sig mod fagtoppen, der er gået i gang med trepartsforhandlinger for at få folk til at arbejde mere. Og en fagbevægelse, der 'slås' for lavere løn (som ved OK2012) og længere arbejdstid ved trepartsforhandlingerne, skal ikke forvente en let tilværelse.

Regeringen håber foreløbig at få

afsluttet sit nedskæringsfelttog før sommerferien, så den kan have en afdæmpende virkning på vreden. Spørgsmålet er om venstrekræfterne i fagbevægelsen og i partierne i og omkring 'rød blok' tør sætte sig igennem og indkalde til masseprotester mod 'deres' regering og 'deres' faglige ledere.

Skattereform: Velfærdsslagting

SRSF vil gennemføre en blå (eller sort) skattereform sammen med V og K. Med skattelettelse til de bedst stillede og voldsomme angreb på dagpenge, pensioner og andre overførselsindkomster, mens 250.000 personer skal ophøre med at betale topskat og dermed får nye skattelettelse.

Den største reduktion i indkomsten – skattereformens største tabere – vil være de 10 pct. med de laveste indkomster, mens de største vindere vil være den næstbedst stillede tiendedel af danskerne. De vil henholdsvis miste mere end én pct. af indkomsten, og øge den med knapt en pct.

I mere konkrete tal drejer det sig om at der skæres i bistandsydelse og dagpenge via skatten. Den vil f.eks. koste arbejdsløse på dagpenge mere end 1000 kr. om måneden – 13.000 kr. om året.

Folkepensionerne går ikke fri. Regeringsplanen er at sænke folkepensionens grundbeløb mod til gengæld at hæve tillæggene.

- Vi risikerer, at det her bliver det første skridt i en udfasning af folkepensionens grundbeløb, siger Michael Teit Nielsen, underdirektør i Ældre Sagen:

- Når man først en gang har forbrudt sig mod den grundlæggende pagt, der går ud på, at alle kan være sikre på at folkepensionens grundbeløb ligger fast, så er det fristende at gøre det igen, næste gang der mangler penge, siger Michael Teit Nielsen.

Han frygter, at et forslaget bliver starten på en glidebane, der ender med, at folkepensionens grundbeløb skrumpes ind til omkring 500 kroner om måneden.

Det er ikke svært at forstå, hvorfor utilfredsheden med regeringen er ved at nå orkanstyrke.

Folketinget stemte for euro-traktat – imod demokrati

Efter en lang diskussion i salen stemte 80 medlemmer af Folketinget for regeringens forslag om ratificering af euro-traktaten – EU's såkaldte finanspagt – da det blev endeligt behandlet den 31. maj. 27 medlemmer stemte imod. Efterfølgende stemte 26 for et forslag om at sende ratificeringen til folkeafstemning, som foreslået af Enhedslisten og støttet af Liberal Alliance og Dansk Folkeparti. 79 stemte imod.

- Folketinget har reelt stemt for en euro-traktat og imod demokrati. Men de skulle ikke have lov til at vedtage finanspagten uden protester, siger talsperson for Folkebevægelsen mod EU Rina Ronja Kari, som var hovedtaler ved Folkebevægelsens markering af kravet om traktat-afstemning på Christiansborg Slotsplads, mens debatten

var i gang inden for murene. Omkring 50 personer deltog i aktionen, hvor et langt banner sagde ”Traktat-afstemning – ja tak” og Anne Marie Helger underholdte.

- Vi er glade for, at der er kommet så mange. Vi oplever en stor opbakning i befolkningen til kravet. Og vi tror, at der vil komme en markant skuffelse over, at Folketinget og regeringen har overhørt det store ønske om at blive hørt. Slaget om finanspagten er måske tabt i denne omgang i Danmark, men

Rina Ronja Kari

EU-modstanden er vokset. Og vi vil opfordre Folketinget til at lytte til befolkningens EU-kritik, siger Rina Ronja Kari fra slotspladsen, hvor der blev spillet irsk musik – i anledning af den irske folkeafstemning om finanspagten i dag.

- Vi ønsker irerne tillykke med, at de får lov til at stemme. Men det er kedeligt, at deres valgkamp har været så beskidt, siger Rina Ronja Kari med henvisning til den irske regerings trusler om mere arbejdsløshed, fattigdom og ragnarok ved et irsk nej.

Ud over aktionen ved Christiansborg i København blev ønsket om traktat-afstemning også markeret i Mølleparken i Århus.

Barroso: ”En fuldendt økonomisk union”

Mere EU og en fuldendt økonomisk union, var budskabet, da EU-kommissionen fremlagde sin økonomiske karakterbog for medlemslandene.

Den 30. maj fremlagde EU-kommissionen sine såkaldt landespecifikke anbefalinger til de 27 medlemslande. Det skete samtidig med, at frygten for en forstærket recession genlød i medierne.

Tvivlen vokser om, hvorvidt den sparerekur, som EU-landene har været på siden krisens start, virker. Alligevel fastholdt EU-Kommissionens formand, José Manuel Barroso, at ”medicinen virker”.

Der er kun én løsning, sagde han i Bruxelles: mere EU.

- Kommissionen vil arbejde for et ambitiøst og struktureret svar på et langsigtet perspektiv for fremtidens økonomiske og monetære union, sagde Barroso.

Dansk duks

Anbefalingerne til de 27 lande er mange og detaljerede. Fra de alvorlige krav til

Grækenland og Spanien om at skære endnu mere og til svenskerne, som får at vide, at de skal sænke mindstelønnen og sørge for mere ”fleksibilitet” og flere løsere job.

Kommissionen holder fast i, at Danmarks største problem er den truende ældrebombe. Derfor handler det først og fremmest om at øge arbejdsudbuddet, mener den.

Regeringen får ros for efterlønsindgrebet, og kommissionen tæller meget nøje op, hvad reformen giver på arbejdsudbudssiden. Næste skridt for Danmark er reformen af fleksjob og førtidspension, hvis vi skal leve op til kommissionens anbefalinger. Det vil ifølge kommissionen bidrage yderligere til arbejdsudbuddet.

Advarsel til græske vælgere

Det græske underskud vil vokse de næste to år, konstaterer kommissionen i sin rapport om det kriseramte land.

Derfor må Grækenland gennemføre betydelige ekstra nedskæringer skære de kommende måneder, og de lovede lån fra EU og IMF kan kun fortsætte, hvis gennemførelsen af de aftalte nedskæringer speedes op, lyder budskabet til de græske vælgere, som i næste måned skal til valgurnerne igen.

Svensk LO protesterer

EU-kommissionens såkaldt landespecifikke anbefalinger kræver lønnedgang i en stribe EU-lande, bl.a. Sverige. Men det er et direkte indgreb i svenske aftalemodel, som den svenske statsminister kraftigt skal afvise på næste topmøde, lyder kravet fra svensk LO.

- EU-kommissionen opfordrer Sverige til at sænke startlønnen og reformere arbejdsretten. Det er et direkte indgreb i den kollektive aftalemodel og i parternes selvstændighed. Sveriges statsminister og regeringen, som længe har talt pænt om den svenske model, må handle, skriver konsulent i LO Johan Danielsson og jurist Claes-Mikael Jansson på europaportalen.se.

Svensk LO kræver, at regeringen på det kraftigste afviser kommissionens råd, når de skal behandles på topmødet i næste uge.

Det er andet år, at EU-kommissionen kommer med landespecifikke anbefalinger. Det er et led i det såkaldte Europæiske Semester, hvor kommissionens anbefalinger efter godkendelse på topmødet er bindende for Eurolandene. De risikerer bøder, hvis de ikke følger rådene.

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Regeringens 2020-plan bringer ikke Danmark i arbejde

Af Henrik Herløv Lund

Regeringens 2020-plan hævder at løfte beskæftigelsen med 180.000 og forbedre de offentlige finanser med 22 milliarder kroner. Men med øget arbejdsudbud og uden jobskabelse vil den i stedet forøge arbejdsløsheden

Henrik Herløv Lund

Med "Danmark i arbejde" søger SRSF at markere en positiv forskel til VK gennem mere ambitiøse beskæftigelses- og vækstmål. Men langt hen ad vejen er der i "Danmark i arbejde" ligesom i SRSF's regeringsgrundlag tale om, at den "røde regering" fører blå politik.

De i "Danmark i arbejde" indeholdte reformer er langt hen ad vejen kalkuleret af fra VK's plan. Og finansieringen af "Danmark i arbejde" er fuldstændig den samme opskrift som hos VK: arbejdsudbudssøgende arbejdsmarkedsreformer og tilbageholdenhed med væksten i det offentlige forbrug, som skal begrænses til en årlig realvækst på 0,8 % i snit.

Til velfærden afsættes i planen som i VK's plan kun en begrænset årlig realvækst i det offentlige forbrug på 0,8 % i snit svarende til omkring fire mia. kr. årligt. Det vil være op til 2½ mia. kr. mindre årligt end påkrævet for at servicere flere ældre, dække stigende sociale behov og opdatere velfærden i takt med velstandsudviklingen. Disse penge skal så findes gennem løbende besparelser på den eksisterende velfærdsservice for børn, skoleelever, ældre og syge, hvilket årligt kan koste op til 5.000 stillinger i kommunerne frem til 2020.

Hertil kommer, at "Danmark i arbejde" ikke synes at have noget at have de ambitiøse vækst- og beskæftigelsesmål i. Hovedmidlet til at løfte beskæftigelsen med 180.000 er i "Danmark i arbejde" ikke øgede investeringer i jobskabelse, men tværtimod at øge arbejdsud-

buddet med i alt 100.000 personer. Herudover håber regeringen på, at bedre konjunkturer vil skabe yderligere 80.000 arbejdspladser.

Regeringen tror på, at øget arbejdsudbud af sig selv vil omsættes i øget beskæftigelse, men det sker kun, hvis der skabes job og vækst. Men såvel på eksportmarkederne og i den indenlandske økonomi tegner det til lavvækst, så langt øjet rækker. Og heller ikke afgang til pensionering skaber de mange stillinger; ifølge Danmarks Statistiks seneste prognose stiger arbejdsstyrken tværtimod frem til 2020.

"Danmark i arbejde" forudsætter med andre ord et økonomisk mirakel, men planen er selv ingen mirakelkur, idet den stort set er kemisk rensset for jobskabelsesinitiativer. Det betyder, at forøgelsen af arbejdsudbuddet kun vil medføre, at arbejdsløsheden vokser med 100.000.

Og når beskæftigelsesløftet på 180.000 udebliver, så kommer der til at mangle op til 36 mia. kr. i den forudsatte budgetforbedring på de offentlige finanser. I stedet for at sikre beskæftigelse og offentlige finanser vil "Danmark i arbejde" derfor føre til øget arbejdsløshed og forværre de offentlige finanser.

I stedet for "Danmark i arbejde" risikerer vi med SRSF's 2020 plan at få "Danmark i arbejdsløshed".

Konklusion

Med "Danmark i arbejde" søger SRSF at trække en forskel op på sig selv og VK's "Reformpakken 2020" og knytte tråde tilbage til S/SF's "Fair Løsning" gennem højere beskæftigelses- og vækstmål end VK. Beskæftigelsen skal frem til 2020 angiveligt øges med 180.000, hvormed næsten hele tabet af arbejdspladser under finanskrisen ville være generobret.

Og væksten skal næsten fordobles til 2,25 % årligt i snit frem til 2020. Men selvom der her ER en positiv forskel mellem "Danmark i arbejde" og "Reformpakken 2020", er de i "Danmark i arbejde" indeholdte reformer langt hen ad vejen kalkuleret af fra VK's plan.

Og finansieringen af "Danmark i arbejde" er fuldstændig den samme opskrift som hos VK: arbejdsudbudssøgende arbejdsmarkedsreformer og tilbageholdenhed med væksten i det offentlige forbrug, som skal begrænses til en årlig realvækst på 0,8 % i snit. Langt hen ad vejen er der i "Danmark i arbejde" ligesom i SRSF's regeringsgrundlag tale om, at den "røde regering" fører blå politik.

Ganske vist afsætter "Danmark i arbejde" angiveligt økonomisk overskud – et såkaldt "råderum" på otte mia. kr. til øgede offentlige udgifter til bl.a. beskæftigelse og velfærd, herunder uddannelse.

Her ville VK næppe have tøvet med straks at reservere til provenuet til skattelettelser. Men regeringen har for længst udset Venstre og de borgerlige til forligsparter om den kommende skattereform, og disse har da også allerede spillet ud med krav om udmøntning af større eller mindre dele af "råderummet" til skattelettelser.

Hvilket (dele af) regeringen allerede har erklæret sig åben over for. Det er derfor et spørgsmål, om det ikke mere handler om spil for galleriet, når regeringen i "Danmark i arbejde" angiveligt vil bruge midlerne på offentlige udgifter. Og udmøntes større dele af "råderummet" såvel som af midler til "offentlig effektivisering" i forbindelse med skattereformen i skattelettelser, vil der reelt kun være den begrænsede årlige realvækst tilbage i det offentlige forbrug på 0,8 % i snit svarende til omkring fire mia. kr. årligt.

Det vil være op til 2½ mia. kr. mindre årligt end påkrævet for at servicere flere ældre, dække stigende sociale behov og opdatere velfærden i takt med velstandsudviklingen. Disse penge skal så findes gennem løbende besparelser på den eksisterende velfærdsservice for børn, skoleelever, ældre og syge, hvilket årligt kan koste op til 5.000 stillinger i kommunerne frem til 2020.

Langt fra at sikre velfærden synes "Danmark i arbejde", også hvad angår det offentlige forbrug og velfærden, at tegne en fortsat blå politik.

Hertil kommer, at "Danmark i arbejde" ikke synes at have noget at have de

ambitiøse vækst- og beskæftigelsesmål i. Hovedmidlet til at løfte beskæftigelsen med 180.000 er i ”Danmark i arbejde” ikke øgede investeringer i jobskabelse, men tværtimod at øge arbejdsudbuddet med i alt 100.000 personer.

Herudover håber regeringen på, at bedre konjunkturer vil skabe yderligere 80.000 arbejdspladser. Regeringen forudsætter for det første, at det øgede arbejdsudbud af sig selv mere eller mindre automatisk omsættes i tilsvarende øget beskæftigelse. Men her ligger regeringen under for en neoliberalistisk udbudsøkonomisk fejltagelse.

Det kræver øget efterspørgsel efter arbejdskraft, dvs. job, hvis et øget arbejdsudbud på 100.000 skal komme i beskæftigelse. Hvilket igen kræver økonomisk vækst, og endnu mere hvis der skal gøres et indhug i ledigheden på 80.000 personer.

Regeringen håber med andre ord på et økonomisk mirakel. Men en sådan økonomisk vækst og stigende efterspørgsel efter arbejdskraft er der imid-

lertid ingen udsigt til en årrække fremover.

Tværtimod tegner det til lavvækst, så langt øjet rækker, for dansk økonomi. Det gælder både Danmarks eksportmarkeder i EU pga. den fortsatte finans- og gældskrise. Og det gælder i den indenlandske økonomi på grund af fortsat boligmarkeds-, forbrugs- og investeringsafmatning.

Det offentlige kunne skabe flere job, men her vil regeringen jo tværtimod holde det offentlige forbrug i stram snor. Og der er ingen udsigt til, at afgangens af ældre fra arbejdsmarkedet frem til 2020 vil skabe stillinger til 100.000 flere, for den seneste befolkningsprognose fra Danmarks Statistik viser, at arbejdsstyrken stiger frem til 2020.

”Danmark i arbejde” forudsætter med andre ord et økonomisk mirakel, men planen er selv ingen økonomisk mirakelkur, idet den stort set er kemisk rensset for jobskabelsesinitiativer.

Det betyder, at en forøgelse af

arbejdsudbuddet med 100.000 personer frem til 2020 kun vil medføre, at arbejdsløsheden vokser med 100.000 flere. Hermed hænger også planens finansiering og overskud i den tomme luft. For når beskæftigelsesløftet på 180.000 udebliver, så kommer der til at mangle op til 36 mia. kr. i den forudsatte budgetforbedring på de offentlige finanser.

”Danmark i arbejde” satser fejlagtigt på arbejdsudbudssøgende reformer og besparelsespolitik i stedet for jobskabelse. I stedet for at sikre beskæftigelse og offentlige finanser vil ”Danmark i arbejde” derfor føre til øget arbejdsløshed og forværre de offentlige finanser.

I stedet for ”Danmark i arbejde” risikerer vi med SRSF’s 2020-plan at få ”Danmark i arbejdsløshed”.

Forkortet af Kommunistisk Politik

Hele den 130 s. lange analyse findes på www.henrikherloevlund.dk

Privatisering uden økonomisk gevinst

Mantraet ”privatisering gør velfærdsydelserne billigere” holder ikke, når det gælder de bløde velfærdsopgaver. Det bliver dokumenteret i en ny rapport, der er den første af sin art i Danmark

Rengøringsassistenter og andre faggrupper fra bl.a. 3F og FOA protesterede den 31. maj ved Københavns Rådhus mod omfattende planer om udliciteringer til private rengøringselskaber. Det vil berøre 1.200-1.500 kommunalt ansatte. Her taler Jesper Bjørn, formand for servicegruppen i BJMF. Men trods protesterne opgiver den socialdemokratisk ledede kommune ikke planerne

I mange år har de skråsikre argumenter lydt. Privatisering gør den offentlige service mere effektiv og bidrager økonomisk til de slukne kommunekasser.

Men en ny rapport fra Anvendt Kommunal Forskning (AKF) dokumenterer, at privatisering ikke nødvendigvis gør velfærdsydelserne billigere – tværtimod, på dagtilbudsområdet bliver ydelserne dyrere.

Jakob Sølvhøj, sektorformand i FOA, har læst rapporten, og han glæder sig over, at der endelig er gedigen forskning, der prøver at afprøve argumenterne for privatisering. Forskning, som han synes, landets politikere bør forholde sig til.

- Vi er i FOA stærkt bekymrede over

ændringer af lovgivningen, Derfor er det også godt, at Christine Antorini nu har sat en kulegravning i gang af privatiseringen på dagtilbudsområdet.

Forbundsformand i FOA, Dennis Kristensen, mener også, at det er på tide, at man gransker argumenterne for privatisering. Den danske befolkning har nemlig krav på at få kendskab til konsekvenserne af privatiseringerne.

- Velfærd er ikke noget, der tilhører politikerne. Det er ydelser, der skal være befolkningen til gavn. Og hvis politikerne underminerer den danske velfærd ved at vælge de dyreste og dårligste løsninger ud fra ideologiske principper – ja, så synes jeg, at danskerne har krav på at kende til konsekvenserne – for det er dem, der i sidste ende betaler prisen.

Dennis Kristensen håber, at rapportens konklusioner vil betyde et opgør med udliciteringen.

- Rapporten slår fast: Der er ikke forskningsmæssigt belæg for at sige, at privatisering er en økonomisk gevinst i Danmark. Så det burde jo betyde et stop for udlicitering af offentlige ydelser til private firmaer.

den privatisering, der i øjeblikket finder sted på dagtilbudsområdet. Den skaber risiko for en ringere pædagogisk kvalitet og gør det vanskeligt for kommunerne at planlægge på området, siger han og fortsætter:

- Og når det nu viser sig, at privatiseringen også fører til dyrere løsninger, er det vist indlysende, at der er brug for

Protesten mod treparts-udsalg: Landsdækkende tillidsmandsmøde 15. juni

Fredag den 15. juni er der møde for faglige tillidsrepræsentanter i Nørrebrohallen i København

Det landsdækkende tillidsmandsmøde blev besluttet på det faglige møde om trepartsforhandlingerne, som LO's Region Midtjylland havde taget initiativ til i Horsens den 1. juni.

På mødet i Horsens deltog repræsentanter fra fagforeninger fra hele landet, som vedtog en appel til forhandlerne fra alle hovedorganisationerne om ikke at sælge ud af de faglige krav i trepartsforhandlingerne. Forsamlingen afviste klart regeringens krav om, at hovedsigtet med forhandlingerne er at øge arbejdsudbuddet.

Det gik igen i alle indlæg på konferencen, at al snak om at inddrage fridage var umulig at forklare for medlemmerne på arbejdspladserne.

- Vi lavede en kæmpe mobilisering i valgkampen for at få en ny regering. Derfor står vi med et problem: Vi får også ansvaret for regeringen. Derfor må vi reagere, så det kan mærkes, ellers stemmer folk med fødderne. Miraklernes tid er ikke nær, så vi skal ikke læne os tilbage, vi skal sikre, at fagbevægelsens top ikke laver narrestreger, sagde tillidsmanden for kloakarbejderne i København, Ole Søborg.

De mange protester og udtalelser fra arbejdspladser og fagforeninger har allerede spillet en rolle, mente formanden for LO Horsens, som var blandt arrangørerne.

- Jeg tror, at reaktionerne fra arbejdspladserne og jer, der sidder her, kan tage æren for, at der ikke allerede er slået søm i en trepartsaftale, der ville have tvunget os til at aflevere to helligdage, sagde Hans A. Sørensen, formand for LO i Horsens.

- Fagbevægelsen har kæmpet for kortere arbejdstid og mere ferie. Derfor kan vi ikke lægge ryg til afskaffelse af fridage, slog Jan Carstensen fra fælles-

klubben på Novo Nordisk fast i sit oplæg på mødet.

- Det er rystende, at vores egen fagtopy ikke har mere føling med stemningen på arbejdspladserne og tilsyneladende har bildt sig selv ind, at de bare kunne nikke ja til at afskaffe to helligdage, sagde han.

Kritikken af oplægget til trepartsforhandlingerne gik igen i debatindlægene, og der var enighed om, at det var afgørende at fortsætte protesterne og deltage i de møder, som der er indkaldt til regionalt med LO-formanden og forbundsformændene.

- Vores tillidsfolk er frustrerede, der er masser af diskussioner på arbejdspladserne om de to fridage. Medlemmerne synes, at de har leveret. Hvis det bliver gennemført, så bliver det meget svært at stemme en rød regering hjem, sagde Christian Andersen, 3F Viborg.

- Med 170.000 ledige er der ikke mange, som kan se, hvorfor de skal arbejde mere. Skal der være 200.000? De ledige tænker ikke på, hvad der skal ske i 2020, men på hvad sker nu, sagde han.

Hovedrystende

Formanden for LO Horsens, Hans A. Sørensen, opsummerede de "signaler fra virkeligheden", som i disse dage strømmer ind til de lokale fagforeninger.

- For det første hovedrystende spørgsmål om, hvad fanden man tænker på, når der så ihærdigt tales om nu at løse et behov for arbejdskraft i 2020, samtidig med at naboen, sønnen, ægtefællen og andre, man kender, står i kø sammen med over 160.000 andre arbejdsløse, sagde han.

Appel fra konferencen i Horsens den 1. juni 2012 til ledelserne i LO, FTF og AC

Vi advarer fagbevægelsens top mod at gå til trepartsforhandlinger med fridage og frokostpauser i tasken som noget, der kan handles med, og vi advarer mod at sælge fleksjobberne, uanset hvilke modydelser regeringen stiller i udsigt.

Grøn omstilling

Det er godt, at regeringen op til forhandlingerne har lagt op til et kraftigt uddannelsesløft og en ekstra indsats for at få alle unge med. Det er vi enige om. Men det er et stort problem, at økonomien i 2020-planen ikke er baseret på den grønne omstilling, som er helt nødvendig, hvis der skal skabes nye, bæredygtige job.

Hvis regeringen ville basere politikken på den grønne omstilling, som fagbevægelsen har vist vejen for, så er mulighederne der. Opbygning af en klimafond kan give titusinder af job.

- For det andet berettiget skuffelse og vrede over, at der nu ni måneder efter regeringsskiftet stadig ikke er rettet op på de værste forringelser af arbejdsløshedsdagpengene og uddannelsesmulighederne.

- For det tredje, hvad skal man bruge en organisation til, der hele tiden lægger ryg til forringelser?

Altså et fornyet, alvorligt pres på at fastholde en rimelig og nødvendig organisering her i landet, sagde Hans A. Sørensen.

I gang nu

Henrik Lundstrøm, næstformand i Sydøstjyllands Stilladsarbejderklub opfordrede til at aktionere.

- Vi skal fanden danse mig i gang nu. Hvis vi holder alt for mange møder, så smutter tvivlerne imens, det gælder både fagligt og politisk. Derfor er vi i gang i stilladsklubben med at forberede aktioner, vi er kun 1.200, men vi gør det gerne, sagde han

Brink, Fagligt Ansvar

Signaler fra virkeligheden: Stop udsalget og skab grøn vækst

Fagbevægelsen har påvist, hvordan investeringerne i en grøn omstilling på en gang vil skabe job og skaffe penge til udvikling af velfærden uden at slå bunden ud af statskassen.

Arbejdsudbud

Vi vil ikke acceptere en trepartsaftale, der har et hovedsigte om at øge arbejdsudbuddet. Der er brug for ordinært arbejde til de 160.000 arbejdsløse og 17.000 arbejdsløse fleksjobbere. Enhver forøgelse af arbejdsudbuddet kun betyde længere køer hos a-kasserne og i jobcentrene. Og resultatet er alene yderligere pres på det danske lønniveau. Derfor: Drop al snak om at fjerne fridage og feriedage, øge arbejdstiden eller inddrage overenskomstaftalte spisepauser. Der er snarere brug for en diskussion af, hvordan det til enhver tid værende arbejde fordeles til flest muligt. Og det er både ude af takt med virkeligheden og også fuldstændig i strid med de løfter, som blev afgivet i forbindelse med afskaffelsen af efterlønnen.

Vi advarer både fagbevægelsen og regeringen mod at gennemføre en fleksjob- og førtidspensionsreform, som i praksis betyder nedskæringer og øget usikkerhed for syge kolleger. De stramninger og forringelser, der er bebudet med reformerne, er en spand koldt vand i hovedet på de nedslidte kolleger, der er nødt til at tage fleksjob.

Vi advarer mod at acceptere en "2020-plan", der planmæssigt afmonterer den offentlige sektor. En rapport fra Det Økonomiske Råd viser, at der vil være 50.000 flere til rådighed for arbejdsmarkedet frem mod 2020, end regeringen regner med. Derfor må regeringen revidere sin 2020-plan og opgive det begrænsede mål for væksten i den offentlige sektor på sølle 0,8 procent om året.

Alle skal bidrage

Vi kræver, at de centrale faglige forhandlere forsvarer vores rettigheder, og at trepartsforhandlinger munder ud i et resultat, hvor alle parter bidrager. Foreløbig er det "det arbejdende Danmark",

som har betalt for krisen ved at aflevere efterlønsordningen og med voldsomt forringede vilkår for arbejdsløse og generelle nedskæringer i velfærden. Læg dertil to overenskomstperioder i træk med løntilbageholdenhed og real-lønsnedgang!

Radikal politik

Vi er helt klar over, at de seneste forringelser af dagpengesystemet er renlivet radikal politik. Men med en yderligere forringelse af dagpengene, som der lægges op til i skattereformen, er grænsen nået for, hvad vi mener, en centrum-venstre regering kan leve med. En reform af dagpengene skal på trepartsbordet og hører ikke hjemme i et komplekst skatteforlig.

Uddannelse og efteruddannelse

I stedet er der brug for en arbejdsmarkedsreform, som stopper jagten på de arbejdsløse. Og der skal sættes på en national handleplan, som sætter gang i en langsigtet og gennemtænkt uddannelsesindsats, der både opkvalificerer de arbejdsløse og dem i arbejde.

Barberede dagpenge

De borgerlige partiers barbering af dagpengeperioden skal ruller tilbage, så den igen bliver fire år. Kravene til genoptjening af dagpengeretten skal lempes. Og så skal dækningen for tabt arbejdsfortjeneste ved arbejdsløshed ajourføres, så de sidste 25 års udhuling af understøttelsen bliver indhentet. Fagbevægelsen skal igen have indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken, så vi kan blive fri for planløs aktivering af de arbejdsløse.

Arbejds miljø

Der skal fokus på et markant forbedret arbejdsmiljø både med et styrket arbejdstilsyn og skarpere krav til arbejdsgiverne. Dette vil nedbringe sygefravær og på længere sigt på en fornuftig måde øge arbejdsudbuddet.

Social dumping

Herudover ønsker vi, at regeringen fortsætter og forstærker den indsats mod social dumping, som er i gang i samarbejde med fagbevægelsen. Der er brug for at skærpe instrumenterne mod de plattenslagere, der stadig finder nye veje til at omgå den danske model.

Skattereform

Skattelettelse må ikke finansieres ved forringelser af dagpenge, pension eller andre overførselsindkomster. Vi kan ikke acceptere en politik, som sætter splid mellem dem, der har arbejde, og dem der ikke har.

Regeringsførelse

Vi opfordrer regeringen til at inddrage de faglige og folkelige organisationer i den politiske proces. Trepartsforhandlingerne skal ikke være en lukket fest for en lille elite.

Før valget signalerede både S og SF, at en ny regering også ville betyde en ny regeringsførelse. En ny start, hvor dem, der lever under konsekvenserne af politikken, inddrages, og deres synspunkter og idéer kommer med ved bordet. Trepartsforhandlingerne er en oplagt mulighed for at leve op til den smukke intention.

Hvis det ikke sker, kan centrum-venstre regeringen næsten kun blive en parentes i historien. Det ønsker vi ikke.

Derfor vil vi arbejde videre med at organisere og styrke diskussionen i fagbevægelsen, både om de umiddelbare krav, men også for at være med til at sætte dagordenen.

På landsplan vil vi lige nu arbejde for at etablere et nyt møde for fagligt aktive og tillidsrepræsentanter inden for både LO, FTF og AC-områderne.

Mødets dirigenter
Anders Munk, formand LO Århus,
og Peter Kay Mortensen, formand
LO Storkøbenhavn

Tillidsmand fra Dansk Metal Vrede som aldrig før

Af Helge Albertsen, Metal Skjern Ringkøbing

Aldrig i mine 23 år som valgt tillidsmand hos Dansk Metal Skjern Ringkøbing har jeg oplevet en så voldsom vrede fra så mange medlemmer som følge af pressens udmeldinger om, at der lægges op til at afskaffe SH-dage – ikke engang da Nyrup brød sin såkaldte ”Efterlønsgaranti”.

Når man ser på de bidrag, som den almindelig hårdt arbejdende lønmodtager (skatteministerens meget brugte beskrivelse) allerede har bidraget med for at lukke hullet i statskassen (skattelettelse til de bedst stillede under den tidligere VK-regering) og for at afhjælpe de af politikerne påståede udfordringer frem til 2020, ja, så er vreden fuld forståelig.

Et gennemsnitligt Metalmedlem på 45 år har fået udsat sin efterløn seks år. Det svarer til 9.900 flere arbejdstimer svarende til 267 uger på arbejdsmarkedet.

Det samme medlem har i de sidste tre år haft reallønsfald, altså blevet fattigere.

Skulle han blive ledig, er hans dagpengeperiode nedsat til to år, ligesom indsatsen for at få ham tilbage i job er forringet som følge af, at indsatsen er lagt over i kommunal regi.

Hvorfor dette behov for at afskaffe fridage? Sandheden er, at det alene skyldes arbejdsgivernes ønske om et stort ledigt arbejdsudbud, således at man kan holde lønnen i ro (bedre indtjening). De pakker det ind i udtrykket ”bedre konkurrenceforhold”.

Et meget kynisk og egoistisk ønske at have: Først sætter man dagpengeperioden ned til to år, og derefter arbejder man for at sikre en høj ledighed blandt lønmodtagere.

Skulle regeringens Excelark-beregninger holde stik, således at der vil blive

mangel på arbejdskraft i 2020, står der i hundredtusindvis af dygtige EU-udlændinge klar til at tage arbejde i Danmark og betale skat i Danmark. (Den borgerlige presse prøver at tegne et andet billede).

For øvrigt viser andre beregninger, at der ikke bliver mangel på arbejdskraft frem til 2020.

Et afgørende problem i forbindelse med trepartsforhandlingerne er også, at regeringens udbudsøkonomiske tankegang og regnemetode er helt hen i vejret. Regeringen synes at forudsætte, at det øgede arbejdsudbud i løbet af kortere tid vil blive omsat i tilsvarende øget beskæftigelse. Øget arbejdsudbud omsættes kun i øget beskæftigelse, hvis det modsvares af en tilsvarende konkret øget efterspørgsel efter arbejdskraft.

Regeringen satser på gennem dagpenge- og tilbagetrækningsreformer samt andre reformer (førtidspension, fleksjob, kontanthjælp og skattereform) på at øge arbejdsudbuddet frem til 2020 med i alt 115.000 personer. Og så skulle vi jo gerne have nedbragt den i forvejen høje bruttoledighed til fx 100.000 personer. Hvilket altså vil kræve yderligere 60.000 job.

Samlet står regeringen altså over for den opgave at skabe op mod 175.000 job frem til 2020. Hertil skal lægges de kommende generationer, der skal ud på arbejdsmarkedet.

Men hvis der ikke skabes job i et markant omfang, kan den massive forøgelse af arbejdsudbuddet kun resultere i én ting: en stor stigning i arbejdsløsheden.

Vi har set en borgerlig presse, som i tæt parløb med den tidligere VK-regering og DA har italesat en krisestemning i Danmark som den nuværende regering har valgt at bygge videre på, på trods af andre udmeldinger før valget.

Fagbevægelsens top er i et dilemma, da de traditionelt ikke vil gå ud i et vold-

somt opgør mod en nyvalgt S-ledet regering, og de vil ikke efter ti år udelukket fra de bonede gulve på regeringsgangene forpasse en mulighed for indflydelse i trepartsforhandlinger.

Den nyvalgte regering har vist en uhyggelig mangel på fornemmelse for, hvad der rører sig ude hos den enkelte borger. Man har valgt en linje, som peger i en anden retning end det, befolkningen ønsker. Det kommer til udtryk ved de meget dårlige meningsmålinger.

Den tidligere VK-regering lagde nogle reformer frem (bl.a. efterlønsreformen) inden valget og lod det være op til befolkningen ved folketingsvalget at sige ja eller nej. Nu var det rimelig taknemmeligt set i lyset af den borgerlige presses italesættelse af krisestemning og positive beskrivelser af reformerne, men alligevel ændrer det ikke ved, at det var meget demokratisk anlagt.

Den nuværende regering burde gøre det samme, når de planlagte reformer i år er aftalt. Udskriv valg, og få befolkningens afgørelse.

Gør den det? Nej. Deres strategi er, at de op til folketingsvalget vil fremlægge en række Excelark-beregninger, der gerne skulle vise en række positive nøgletal, og så ved enhver politiker, at vælgerens hukommelse er dårlig – med andre ord at vælgerne har glemt alle de ting, regeringen trak ned over dem i regeringsperioden.

Den borgerlige presse omtaler regeringens borgerlige politik rimelig positivt, men der er ingen tvivl om, at i valgkampen får den en helt anden tone fra pressens side. Løftebruddene vil blive udstillet igen, og vælgerens hukommelse vil blive genopfrisket.

Set i lyset af de udmeldinger, som den nuværende regering kom med før valget i forhold til den førte politik, har den mistet alt troværdighed blandt langt de fleste vælgere.

Mange af LO-fagbevægelsens medlemmer har i disse forhandlinger ikke

tillid til deres topledere og frygter, at de giver køb på arbejdstid og fridage i deres misforståede krisestemning og hensyntagen til en S-ledet regering.

Det kan betyde en massiv afgang af medlemmer, som giver Den Danske Model dødsstødet.

Så paradokset kan være, at netop under en S-ledet regering sker det, som den tidligere VK-regering arbejdede ihærdigt for: at ødelægge LO-fagbevægelsens styrke og indsats for at sikre et solidarisk samfund med gode løn- og arbejdsforhold for almindelige lønmodtagere.

Og samtidig vil den S-ledede regering med megen stor sandsynlighed blive kastet godt og grundigt på porten ved næste valg med risiko for 20 år i opposition.

Konsekvenserne er store ikke mindst for de kommende generationer, som vil opleve et usolidarisk samfund byggede på nationalisme, kynisme og egoisme.

Og med dårlige løn- og arbejdsforhold og en udvidet arbejdstid aftalt med LO-fagbevægelsen!!

Skovturene

Tiden var inde til pensionisternes årlige skovtur. Vognmanden havde for en bestemt kommune fået entreprisen med at befordre kommunens plejehjemsbeboere og enkelte hjemmeboende pensionister på skovtur. Efter en kort pause på et naturskønt område, hvor der blev tilbudt lidt boblevand, kørtes videre til selveturens omdrejningspunkt: besøg på en kro til en to retters menu og kaffe med lagkage. Antallet af deltagere dikterede arrangementet til at strække sig over seks dage.

I modsætning til andre kommuner i Storkøbenhavn havde denne kommune ikke uddelegeret økonomien til 'selvstyre', hvilket i nogle henseender kan vise sig at være en fordel. I hvert fald er initiativet ikke sparet væk i denne kommune. Det kan nemlig være fristende for det enkelte plejehjem at klippe en tå og skære en hæl for at få økonomien til at hænge sammen.

Uanset dette blev fire og til tider seks chauffører udpeget af vognmanden til opgaven. Jeg var så heldig at deltage de fem dage. Det skulle nemlig vise sig at være lidt af en loppetjans. Dagen startede med klargøring af busserne, som ud over påfyldning af brændstof også betød vask af bussen, såvel udvendigt som indvendigt.

- Busserne gør sig bedst, når de står som et slikket bolsje. Det er jo en god entreprise, mindede vognmanden os om.

Derefter luntede vi rundt i lokalområdet, hvor vi samlede enkelte passagerer op, inden vi fyldte busserne op fra de aftalte plejehjem. Det var alt sammen forbundet med afslappet stemning, hvor kommunens forventningsfulde pensionisters humør havde let ved at smitte af på os chauffører. Det er da også altid en fornøjelse at give igen af samme skuffe:

- Jamen fru Jensen, De springer jo ud af bussen, som var De en balletpige, er altid en kommentar, der væk-

ker glæde – hos kvinderne i hvert fald.

Med en sådan gensidig udveksling af humørpiller ankom vi i godt humør til kroen, hvor vi chauffører på linje med pensionisterne blev bispist med samme menu som dem, - ganske vist i et andet lokale, hvilket var meget hensynsfuldt. Vi var derved fritaget for forpligtelser, men frem for alt havde vi musikerne på afstand. Seks arbejdsdage i træk stod frokosten på lakseroulade, kalvesteg og kaffe med lagkage. Tro mig: Det gled ned alligevel!

Vi var velsagtens to-tre relativt nye chauffører med i selskabet. Efterhånden som frokosten skred frem og nærmede sig de fire timer, fik vi behov for at konfrontere de rutinerede chauffører:

- Hvad skriver I på arbejds-sedlen som pause?

- Vi har ingen pause. Vi står jo til rådighed hele tiden!

Der blev faktisk også brug for vores tilstedeværelse, da enkelte pensionister den ene dag fik et mindre ildebefindende, hvorfor de måtte køres hjem.

Ellers virkede det, som om alle kollegaerne var tilfredse med pauseordningen. Den sidste dag kunne Per alligevel ikke lade være med at lufte sin dårlige samvittighed:

- Jeg synes nu alligevel, det er skrap, at vi tager betaling, mens vi bare sidder på vores flade.

Der aftegnede sig bekymrede miner hos flere chauffører:

Hvad har han gang i? Tænkte vi. Den mest garvede svarede prompte:

- Jeg har afhandlet den med vognmanden. Vi er jo forpligtet til at blive her. Vi kan ikke bare tage til Hillerød, for der kan være brug for os her. Det er jo i øvrigt kommunen, der betaler for det hele.

Vi åndede lettet op og tænkte: *Det bryder Per sig heller ikke om.*

Han er jo skatteyder i samme kommune.

Reno

Vi vil ikke betale for krisen eller gælden Nej til Merkel-Sarkozys såkaldte finanspagt

Længe leve den internationale solidaritet

Udtalelse fra de
europæiske partier i
IKMLPO

Det kapitalistiske systems krise retter hårde slag mod landene i Den europæiske Union (EU), som falder tilbage i recession, eller stadig viser en svag vækst. Den politik, som regeringerne gennemtvinger, er den samme: en spare- og nedskæringspolitik, som udelukkende rammer arbejderne, de brede masser og folkene.

Konsekvenserne af denne politik er mærkbare ud over EU's grænser. Afrikas undertrykte folk og lande lider under dem som følge af en stramning af den imperialistiske politik for udplyndring af deres materielle og menneskelige ressourcer. Monopolerne og staterne i disses tjeneste forstærker deres verdensomspændende konkurrencekamp og forsøger at sætte arbejderne og folkene op mod hinanden for at forstærke den kapitalistiske udbytning.

Undre påskud af vægten af staternes gæld forsøger højre-regeringer, socialliberale (socialdemokratiske) eller koalitions-regeringer, at få arbejderne, bønderne, småhandlende og håndværkere, de unge, de brede lag af kvinder og de brede masser i by og på land til at betale for krisen.

I det ene land efter det andet gennemtvinger nedskæringsplanerne lønnedgang og skatteforhøjelser, af de sidste især indirekte skatter, som smadrer det store flertal. De fortsætter og øger privatiseringen og afskaffelsen af offentlige tjenesteydelser, i første række sundhed, uddannelse og social velfærd.

Overalt gennemføres reformer for at forlænge årene man skal arbejde, for at formindske pensionerne og udsætte pensionsalderen. Mens de unge ikke har arbejde og tvinges til usikre jobs, bliver de ældre tvunget til at arbejde længere, hårdere og til lavere løn. Kvindelige arbejder rammes i særlig grad af disse kontrareformer; de er ansat i jobs og stillinger, hvor lønnen er mindre og med usikre ansættelsesforhold.

Disse sociale tilbageslag ytrer sig i en alvorlig forringelse af pensionisternes og børnefamiliernes sundhedstilstand, hvor mange lever under fattigdomsgrænsen.

Monopolerne følger deres planer om omstruktureringer og massefyringer for at opnå større produktivitet og større profitter. Arbejdsløsheden, som i særlig grad rammer de unge, slår hver måned nye rekorder. Nedskæringspolitikken ledsages af afskaffelsen af grundlæggende rettigheder for arbejderklassen: retten til at organisere, til at danne fagforeninger og til at strejke. Arbejdsmarkedslovene ændres, så det bliver lettere at fyre folk.

Denne anti-sociale politik gennemføres af regeringerne og er koordineret på europæisk plan. 'Euro Plus-pagten', 'Stabilitets- og vækstpakken' og den seneste EU-traktat, skrevet af Merkel og Sarkozy ('Finanspagten'), er krigserklæringer mod arbejderbevægelsen, fagforeningsbevægelsen og de folkelige bevægelser. Som alle EU-traktater vil de have den anti-folkelige politik, dikteret af finansoligarkiet 'indskrevet i forfatningerne' og gør dem obligatoriske for alle lande i EU.

Staterne styrker deres undertrykkelsesarsenal og politiovervågningen. Der forekommer en voksende kriminalisering af sociale protester. Store demonstrationer, besættelse af pladser og forskellige mobiliseringer mod fåmandsvældets symboler tager til. Cheferne, borgerskabet og reaktionen svarer igen med at kriminalisere den sociale protest.

Blandt de lande, der angribes hårdt af oligarkiet, er Grækenland, Italien og Spanien. Nedskæringer, der sætter disse lande årtier tilbage, følger hinanden på stribe. For første gang i denne europæiske bloks historie har overnationale institutioner – i dette tilfælde IMF (Den internationale Valutafond), ECB (Den europæiske Centralbank) og EU gennemtvunget afsættelsen af valgte regeringer, som er blevet erstattet med såkaldte teknokrat-regeringer, som i realiteten er

finansfolk og funktionærer, afhængige af det nationale og internationale oligarki, og støttet af de reformistiske og opportunistiske partier.

I Grækenland har denne trojka indsat ministre fra det ekstreme højre. Dette er endnu et bevis på denne europæiske bloks grundlæggende udemokratiske karakter, der tjener oligarkiet og de store imperialistmagter som Tyskland og Frankrig.

Bankerne vil have folkene til at betale den gæld, som de selv har skabt, og de kræver at staterne kommer dem til undsætning ved finanskrise. Nu er de i gang med at øge denne statsgæld gennem ågerenter på lån, som de 'yder' staterne.

Grækenlands arbejdere og folkeflertal er ikke ansvarlige for denne gæld, som de har tilbagebetalt adskillige gange gennem superudbytningen, udplyndringen af landets naturressourcer, udsalget af dets suverænitet, som er overladt til bankerne, spekulanternes og det græske storborgerskabs og det internationale finansoligarkis grådighed. Vi står solidariske med det græske folk og deres afvisning af at betale gælden, deres afvisning af nedskæringerne og 'memorandummet', den seneste variant af de mega nedskæringsplaner, de er blevet påtvunget. Det græske folk har klart vist, at det forkaster alle de partier, som har accepteret at underkaste sig trojkaen EU, ECB og IMF's krav.

Tysk imperialism har klaret sig bedre end sine allierede i EU (som samtidig er dens rivaler). Men dette 'tyske mirakel' er baseret på en meget aggressiv lønreduktionspolitik, fleksibilitet i stor skala og en massiv brug af jobs uden fastansættelser i landet.

Der eksisterer en voksende utilfredshed og en vilje i store dele af arbejderne i den offentlige og private sektor til at deltage i strejkebevægelsen, og derfor foretrækker cheferne og regeringen at forhandle med ledelserne af store fagforbund om aftaler, som afskaffer lønstigninger. Vigtige dele af arbejderklassen ønsker mere og så hellere større og mere omfattende konfron-

tationer med arbejdsgiverforeningerne. En sådan mobilisering kræver, at de tyske arbejdere går ind i den kamp, som er påbegyndt af arbejderne i Grækenland, Spanien, Portugal, Italien og Frankrig for at nægte at betale for krisen og det kapitalistiske systems gæld.

Folkene bryder sig ikke om arrogancen hos Merkel, repræsentanten for tysk imperialism, og hendes hensigt om at lade dem betale for krisen, mens hun samtidig forlanger nedskæringer, som groft blander sig i andre landes politik. Den kendsgerning, at hendes allierede Sarkozy er blevet fjernet fra magten i Frankrig som en klar følge af arbejder- og fagforeningsbevægelsens mobilisering, medvirker til at øge hendes isolation.

Det er i dag mere nødvendigt end nogensinde at udvikle mobiliseringen mod den såkaldte 'Merkel-Sarkozy'-traktat (finanspagten), at øge solidariteten mellem folkene og kæmpe imod de racistiske og nationalistiske kampagner, som forsøger at få folkene til at slås indbyrdes.

De ekstreme højrepartier spiller en aktiv rolle i udbredelsen af disse reaktionære ideer. De forkynder deres had mod immigranter og 'fremmede', mens de drager fordel af den voksende mistillid til de traditionelle højrepartiers og socialdemokratiske partier, og gennemfører en populistisk og nationalistisk retorik, skjult bag social demagogi.

Kampen mod det ekstreme højre kræver en mobilisering af brede masser af arbejderne og folkene til at nægte at betale for det kapitalistiske systems krise.

Et opsving i den sociale og politiske protest

Forkastelsen af nedskæringspolitikken vokser fortsat i alle landene. De spontane strejkebevægelser forbinder sig med den bredere bevægelse, og generalstrejkerne, som organiseres i forskellige lande mobiliserer millioner af arbejdere, unge, mænd og kvinder af folket.

Ungdommen går ind i den sociale og politiske kamp, sammen med arbejderklassen, andre arbejdende og politiske organisationer. De unge arbejdere bidrager med deres dynamik og kampånd, og

ryster politikken for klasseforsoning og klassesamarbejde.

Når det gælder de konkrete kampe er ønsket om enhed stort. Det manifesterer sig i skabelsen af programmer, som forener partier, fagforeningernes og bevægelsernes medlemmer ...

Vi marxistisk-leninistiske partier og organisationer deltager aktivt i udviklingen af modstanden med alle de kræfter vi har. Vi bidrager med vores politiske forslag og vores platforme med krav, der afspejler massernes øjeblikkelige bestræbelser.

Denne enhedsfrontpolitik er en påtrængende og akut nødvendighed, fordi man må opbygge arbejderne enhed og foreningen af alle lag, som er ofre for oligarkiets politik, for at imødegå nedskæringspolitikken, som vil have os til at betale for det kapitalistiske systems krise.

I de fremskredne dele udvikles bevidstheden om nødvendigheden af et globalt politisk alternativ, som bryder med den nyliberale og socialliberale politik, med oligarkiets politik.

Bestræbelsen for enhed mellem de kræfter, som bekæmper denne politik, som kæmper mod det kapitalistiske system og for en revolutionær samfundsforandring er voksende. Idet vi baserer os på disse bestræbelser arbejder vi for at opbygge et alternativ, der bryder med det kapitalistiske system.

I adskillige lande er der blevet skabt fronter, der lægger afstand til de socialistiske partier, til socialdemokratiet, fra dem som skiftes med højrepartierne til at have magten. Selvom disse fronter i mange tilfælde er begrænsede til valgfronter, kæmper vi for at de skal slå rod i masserne, for at gøre dem til kim til virkelige folkefronter.

I denne enhedsfrontpolitik skjuler vi marxist-leninister ikke vores flag. Vi fortsætter vores kamp mod det imperialistiske system og dets politik for overherredømme, udbytning af folkene og krige om kontrollen af råmaterialerne. Vi kæmper for en revolutionær omdannelse af samfundet og vi fører en kamp for politisk enhed, for aktionsenhed, for enheden i basis og på alle planer, imod den opportunistiske klassesamarbejdslinje.

I den kommende periode må vi sætte fokus på følgende mål og fælles kampe

*At forkaste og bekæmpe den såkaldte 'Merkel-Sarkozy'-traktat (finanspagten) som forsøger at indskrive det nyliberale dogme om 'reduktion af statsgælden' i forfatningerne eller lovgivningen med påskud om at gøre nedskæringspolitikken ens for alle.

*At støtte og udvikle afvisningen af at betale gælden, især i Grækenland, og fordømme og bekæmpe imod imperialistmagternes indblanding, mod trojkaen. Det græske folk må stå frit til at beslutte sine politiske veje.

*At støtte hvert eneste folks ret til at beslutte, hvorvidt de vil forblive i eurozonen eller forlade den, uden indblanding, afpresning eller tryk fra andre lande, og i særdeleshed imperialistmagterne og deres overnationale agenturer.

*At udvikle solidariteten med arbejderne og folkenes kamp, og de politiske, faglige og sociale organisationer osv i EU-landene og de lande i verden, der er konfronteret med den samme politik.

Paris maj 2012

Albaniens Kommunistiske Parti
Arbejderpartiet Kommunisterne APK, Danmark
Arbejderne Kommunistiske Parti i Frankrig – PCOF
Organisationen for opbygningen af Det kommunistiske Arbejderparti i Tyskland
Organisationen til reorganisering af Grækenlands kommunistiske Parti (1918-1953)
Kommunistisk Platform Italien
Spaniens Kommunistiske Parti (marxist-leninister) PCE(ml)
Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti TDKP

Den europæiske union, krisen og folkene

Af Raúl Marco

*Raúl Marco er en hovedskikkelse i PCE(m-l) og den spanske revolutionære og republikanske bevægelse gennem årtier. Hans artikel om krisens udslag i Spanien og marxist-leninisternes syn på den europæiske union har været bragt i IKMLPO's internationale tidsskrift *Enhed & Kamp (Unity & Struggle)* 23, 2012*

Det er i sandhed en fornærmelse mod al sund fornuft at erklære og gentage, at den nuværende krise er forårsaget af arbejderne, de arbejdende, småborgerskabet eller mellemlagene, som de reaktionære og deres 'betalte analytikere' konstant gør det.

Så snart vi undersøger og tænker over de dramatiske øjeblikke, vi gennemlever (jeg taler om Spanien og dets folk, men vi kan heller ikke ignorere den brutale udplyndring forklædt som 'redning', som Grækenland er påtvunget), støder vi på realiteterne, en bitter realitet, som tilintetgør, sletter og i 'bedste' fald drastisk reducerer ('nedskrærer', kalder møghundene det), hvad arbejderklassen, de arbejdende, har opnået med deres kampe i de sidste hundrede år.

Mange økonomer, analytikere, filosoffer rundt om i verden har angrebet Marx, som de ville begrave som forældet og overhalet af historien, og har forsøgt at benægte vigtigheden af det tyske genis værk *Kapitalen*. Men kendsgerningerne viser, at Marx' analyse var fuldkom-

men rigtig og har fuld gyldighed, som det også bevises af den nuværende situation, hvor alle foranstaltninger til at overvinde krisen – absolut alle – skaber negative følger for i første række proletariatet og de arbejdende, men også for småborgerskabet og mellemlagene. Tilkæmpede rettigheder fjernes, såsom social sikkerhed og uddannelse af kvalitet, arbejdstiden forlænges, og lønningerne falder. Antallet af arbejdsår udvides, før man kan modtage en sultepension, sådan at unge mennesker i dag næppe vil være i stand til at opfylde det fornødne antal arbejdsår, når de forlader arbejdsmarkedet som 65- eller 70-årige, fordi de arbejder i usikre omstændigheder, hvor de let kan fyres, og ikke har en stabil ansættelse.

Situationen i Spanien (47 millioner indbyggere i 2011) bevæger sig mod katastrofe: 5,3 mio. arbejdsløse (23 %) med udsigt til at nå seks mio. i år. Blandt de unge er arbejdsløsheden 48 % (dobbeltså høj som gennemsnittet i EU). Det anslås, at der er halvanden million familier, hvor alle familiemedlemmer er arbejdsløse. 20 % af spanierne lever under fattigdomsgrænsen, som anslås til at være 7.800 euro om året (650 euro om måneden = 4.887 kr.).

Det er under disse omstændigheder, at Rajoy og hans 'Folke'partis halvfasistiske regering laver en arbejdsmarkedsreform, som endnu ikke er fuldstændig gennemført, og klart og utilslørt rammer proletariatet, de arbejdende og den brede befolkning. Arbejdsgiverne gennemtrumfer deres synspunkter og krav, som regeringen accepterer (med små afvigelser, så det ikke helt ligner Franco-diktaturet), og som sender os tilbage til det 19. århundrede. Arbejdsministeren har annonceret, at den arbejdsmarkedsreform, som forbedres, er 'ekstremt aggressiv'. Det er en perfekt karakteristik af reformen, som blev godkendt af ministerrådet den 10. februar 2012.

Bare nogle enkelte elementer i denne arbejdsmarkedsreform, som taler for sig selv:

1. Overenskomster på virksomhedsplan får gyldighed over aftaler for hele sektoren (med 98 % små og mellemstore virksomheder betyder det, at arbejdsgiveren vil herske i selskabet uden nogen som helst kontrol).
2. Den tillader lønreduktioner, hvis virksomheden i ni måneder har en nedgang i indtjeningen – ikke hvis firmaet har tab, men hvis den forventede indtjening ikke opnås.
3. For virksomheder med færre end 50 ansatte (mere end 95 % af alle virksomheder) betyder reformen en ny aftale med en prøveperiode på et år for arbejdere, hvor arbejdsgiveren kan fyre arbejderen uden at give nogen begrundelse.
4. Den fastlægger tvungen mægling fra regeringen.
5. Den afskaffer den administrative kontrol med kollektive fyringer.
6. Den fjerner faste kontrakter og tillader arbejdsgiveren at fyre af objektive grunde (med en kompensation for 20 dage), hvis virksomheden har formindsket profit i ni måneder.
7. Den lader de samme regler for fyringer gælde i den offentlige sektor.
8. Den fjerner overenskomsternes gyldighed efter udløbet. Tidligere fortsatte den med at gælde, indtil en ny aftale var indgået. Nu står arbejderne uden reel dækning, hvis der ikke indgås en ny kollektiv aftale i løbet af to år, og vil alene være overladt til de grundlæggende lovbestemmelser.
9. Den tillader fyringer af arbejdere for fravær, også berettiget fravær, hvis de er fraværende i to måneder og ni dage på grund af sygdom – med undtagelse af graviditet og 'vold i hjemmet'.

Både fru Merkel og andre af EU's koryfæer har budt disse skridt velkommen og rost Rajoy, som forinden var rejst til Tyskland for at få kansler Merkels godkendelse.

Det står klart, at der er tale om storstilet aggression mod arbejderne, en aggression, som iscenesættes bag kulisserne af arbejdsgiverne, som stadig ønsker at få endnu mere drastiske foranstaltninger gennemført.

”Aggressionen er mangesidet, fordi den reformerer loven om afskedigelser (...) og sætter en stopper for fagforeningernes indblanding ved kollektive fyringer, den overlader folk til firmaernes nåde, tillader vikarbureauerne at gennemtrænge alle sektorer, giver forrang til lønninger, der forhandles på virksomhedsplan – i forståelse for millioner af arbejderes svaghed og hjælpeløshed i de små virksomheder, og den fjerner derudover den automatiske forlængelse af de kollektive overenskomster, sådan at de kan afvises, hvis de ikke fornyes inden for to år. (...) Denne aggression vil ikke skabe nye job. Dens formål er at disciplinere arbejderne til at acceptere et hvilket som helst job uden beklagelser, så den værste del af virksomhedssektoren har absolut adgang til en arbejdskraft, der er billig og uden rettigheder, og den tildeler arbejderklassens faglige organisationer en næsten ren symbolsk rolle”.

(Salce Elvira, medlem af det største spanske fagforbund CCOO's landsledelse)

EU – eller rettere de, som styrer, beslutter og påtvinger deres kriterier (særligt fremtrædende er den tyske kansler fru Merkel, som altid med assistance fra hendes brudgom Sarkozy) – har opereret i Spanien via mellemmand, først Zapatero, som på fire dage reviderede forfatningen for at imødekomme EU's krav, og nu med Rajoy og hans legion af de sidste fascister, fulde af europatriotisk begejstring, som har udviklet de brutale arbejdsmarkedsreformer, EU har forlangt.

Reformer, som imødekommer kapitalisternes og finansfolkenes interesser, reformer, som ripper folk, samtidig med at de, der i forvejen er rige, bliver endnu rigere. Dette er i øvrigt en af de teorier, som er udviklet af den ’forældede’ marxisme.

Som vort parti erklærede i sin udtalelse den 11. februar 2012:

”Det viser endnu en gang tydeligt, hvem der holder magten i dette land i deres hule hånd. Det er oligarkiet i spidsen for arbejdsgiverne og finansverdenen, som udnytter institutionerne og alle regimets midler til at påtvinge det overvældende flertal af samfundet

sin vilje, med tragiske sociale følger.

Det er et regime gennemtæret af korruption og ærgerrighed, der mister stadig mere legitimitet i folkemassernes øjne. Et regime, der ikke er i stand til at indfri de mest elementære former for demokrati, med strukturer, der er arvet fra Franco-tiden, som begunstiger korruption og tyveri og straffer dem, der vover at stille spørgsmål ved frankismen og dens efterfølgere.”

Det står klart, at de foranstaltninger, som EU påtvinger for at overvinde krisen, modsvarer de store virksomheders, bankernes og de store finanscentres mål om at øge deres profitter og undertrykke folkets sociale rettigheder – idet de ikke informerer om deres profitter – med henblik på at ramme arbejderne og de klassebaserede fagforeninger.

De kommende generationers (og den nuværendes?) fremtid bekymrer de sig ikke om. Fattigdom, undertrykkelse, udbytning – det er den fremtid, de forbereder.

Men de glemmer klassekampen, eller rettere sagt: De glemmer den ikke, men gentager evindeligt deres omkvæd (for at banke det fast i hovedet på arbejderne og de øvrige klasser af folket) om, at der ikke er nogen grund til klassekamp, fordi arbejderens og arbejdsgiverens interesser er de samme, og at det er alles opgave at ofre for at komme ud af krisen.

Det kan være, at nogle enfoldige tror på dem, men kendsgerningerne viser, at dette interessesammenfald er det rene nonsens. Én ting er, at klassekampen ikke kan afsløre sig i sit fulde omfang,

noget andet er at hævde, at der ikke findes nogen klassekamp. Men det er netop lige det, arbejdsgiverne gør: ”At komme ud af krisen er vores alle sammens opgave.” Det er dem, som har skabt betingelserne for denne krise, som også høster fordele af den, men det er folket, som bærer omkostningerne ved en krise, som de ikke har skabt.

Vi ser ingen nedskæringer i bankernes enorme gevinster; de modtager lån og hjælp af alle mulige slags, mens deres skattebyrde formindskes. Men lønningerne vokser ikke, de beskæres sammen med de sociale rettigheder, i første række sundhed og offentlige uddannelser.

Reallønnen (regeringen fordrejer data om den) falder bestandigt, og dermed selvfølgelig købekraften: Lønninger udgjorde i 80'erne en andel på 53 % af BNP, i 2007 48 %, og p.t. er den 46 %. Samtidig med disse lønreduktioner har vi stadige prisstigninger som følge af monopolernes bestræbelse på hæve profitterne på trods af krisen.

Økonomen og professor i offentlig politik Vicenc Navarro gør det fuldstændig klart i en stribe artikler. Her skal bare citeres nogle få afsnit om nedskæringspolitikken:

”Beviserne hober sig op og viser, at sådanne foranstaltninger ikke bare bidrager til løsning af krisen og recessionen, men at de bliver værre. Data viser klart, at en sådan politik yderligere formindsker den efterspørgsel, som er nødvendig for at stimulere økonomien.

Og eftersom efterspørgsel, som ska-

Hemmelig plan for nyt EU med superunion

Fire af EU's topfigurer arbejder ifølge den tyske avis Die på en masterplan for en strammere politisk og økonomisk union.

EU-præsident Herman van Rompuy, kommissionsformand José Manuel Barroso, eurogruppeformand Jean-Claude Juncker og præsident for EU's centralbank (ECB) Mario Draghi har i de kommende uger travlt med at udarbejde et forslag til en masterplan for et stærkere EU-samarbejde med strukturreformer, finanspolitisk union, bankunion og styrket indre marked.

Det fortæller den tyske avis Die Welt under overskriften ”Der Geheimplan für ein neues Europa” (den hemmelige plan for et nyt Europa).

Den såkaldte masterplan skal præsenteres på EU-topmødet i Bruxelles den 28.-29. juni. Forslaget om en bankunion har allerede fået opbakning fra Tysklands forbundskansler Angela Merkel og Frankrigs finansminister Pierre Moscovici.

Folkebevægelsen mod EU 5. juni 2012

bes i den private sektor, stagnerer (i Spanien som resultat af det enorme hul, der blev skabt i økonomien, da boligboblen bristede), er den eneste sektor, som kunne stimulere økonomien, den offentlige sektor og investeringer fra regeringen. Derfor er reduktionen af sådanne investeringer en stor fejltagelse, da de umuliggør en løsning på krisen. (...) Denne situation er uholdbar og utålelig. Den dømmes fremtidige generationer til elendighed. Vi må derfor overveje noget, som har været anset for utænkeligt: at Spanien forlader euroen.”

(”Público”, 12. januar 2012)

* * *

Krisen rammer hele verden, måske særligt hårdt i Europa, hvor – med Grækenland som det mest ekstreme tilfælde – en række lande som Portugal, Irland, Italien, Spanien og adskillige af de tidligere socialistiske lande har underkastet sig kontrol, justeringer, nedskæringer og andre foranstaltninger til skade for deres suverænitet og i særdeleshed med forarmelse af deres befolkninger.

Samtidig forsøger højrefløjsgrupper og fascistiske, der hemmeligt er under regeringernes beskyttelse, at udnytte situationen til at undergrave venstrefløjen og kommunisterne i særdeleshed. Det er tilbage igen det gamle ”spøgelse, der går gennem Europa – kommunistens spøgelse” – men nu er det ikke alene Europa, det er bogstavelig talt hele verden, og imod dette organiserede ’spøgelse’, som har modstået og modstår undertrykkelse, bagvaskelse, forrædderi og desertering og klassekampens tusindvis af slag, har de reaktionære kræfter forenet sig, i dag som i går: finanshajerne, store dele af Socialdemokratiet osv. Det er sandt, at de kommunistiske partier i almindelighed har lidt splittelser og er svækket, men de er ikke forsvundet. Man kan sige, at de er vendt tilbage for at erobre land, for at genvinde indflydelse.

Vi taler om folkets, arbejderklassens, småborgerskabets lidelser, og ofte overses eller forbigås indvandrer-arbejderne, som også er mennesker, og som i Spaniens tilfælde omfatter såkaldte ’papirløse’ eller illegale, som lider under en udbytning, der grænser til slaveri, med sultelønninger i bogstave-

ligste forstand, som bor i overfyldte og uhumske skure, udsat for alle slags diskrimination, uden nogen rettigheder.

Afstumpede mennesker, folk uden perspektiver, giver indvandrerne skylden for arbejdsløsheden og bebrejder ikke arbejdsgivernes grådighed, som betaler dem halvdelen af en spansk arbejders normale løn. De bebrejder til gengæld immigranterne, der har den dristighed at arbejde hårdt for ringe mad i stedet for at dø af sult. Og disse er ofte ofre for ’klapjagter’ foranstaltet af de fascistiske bander, som kommer frem for at opsøge ’røde’, ’latinoer’, ’negre’ og så videre.

Europa går til højre og fascistiseres. Der er mange tilfælde: Ungarn, Østrig – og også Spanien, hvor højesteret, der afsagde en dom på baggrund af falske anklager og manipulation og udelukkede dommer Garzón fra dommerstanden, har fungeret som i Francos bedste tider. På grund af Garzóns personlighed og visse tvivlsomme handlinger er der nogle, som ikke forstår, at angrebene på ham er fascistiske og nazistiske angreb, som man ikke kan tilslutte sig.

Den tyske forfatter Thomas Mann opfordrede i en tale til studenterne i Hamburg i 1953 til at kæmpe for et ’europæisk Tyskland, ikke et tysk Europa’, som Hitlers Tredje Rige havde til hensigt og var lige ved at realisere. I dag, hvor vi er i dette EU og ser, hvordan kansler Merkel opererer, virker det, som om denne dame har forstået den berømte Thomas Manns råd omvendt.

Økonomen Juan Francisco Martuin Seco bemærker:

”Den Europæiske Union er, som det ses for nærværende, paradoksalt nok blevet det bedste redskab for Tyskland til at virkeliggøre de ny imperialisters forslag og drømmen om at etablere overherredømme i Europa. Merkel er legemliggørelsen af Det Fjerde Rige. Visselig er det ikke længere militær dominans, men i overensstemmelse med de nye historiske og økonomiske parametre, lige så eller endnu mere effektivt.

(...) EU’s institutioner lukkes ned og er blot marionetter underlagt tyske ordrer. Andre landes regeringer er rene gademusikanter, som istemmer samme melodi og simpelthen affinder

sig med det, der præsenteres af kansleren på rådsmøderne, og som i forvejen er blevet besluttet under et træf med Sarkozy og annonceret officielt og uden skam. (...) Den tyske kansler føler ingen skam ved at erklære sig som EU’s boss. (...) Efter pres fra hende udskiftes regeringer, og borgerne i forskellige stater underkastes alle mulige justeringer og reformer, som intet løser, men som ødelægger århundreders sociale fremskridt.”

(’República de las ideas’, 19. januar 2012)

Nogle finder måske, at vores økonomiske ord er overdrevne, men kendsgerningerne har det med at vise, at de er langt fra at være overdrevne og i stedet underspiller den underdanige hyldest, hvormed Rajoy og hans ligemænd møder kansleren. Sarkozy selv spiller rollen som tjenende ånd eller brudgom for ’hans dame.’ ”Hans holdning minder slående om Vichys kollaborator-regering.” (ibid.)

Fru Merkels grove økonomiske og politiske indblanding vækker klart ubehag hos nogle europæiske regeringer – f.eks. når hun fremsætter krav om, at Grækenlands budget skal overvåges konstant af en udsending fra EU (læs Merkel), som er bemyndiget til at nedlægge veto mod statsudgifter og beslutningstagere over offentlige penge – det vil sige en generalguvernør for den græske regering.

Der er tale om to hastigheder, om reformer af EU-traktaterne og af suveræniteten, om skabelsen af et nyt Europa, om forbud mod offentlig gældstiftelse og om at lade kommissionen kontrollere statsbudgettet (hvad den allerede gør i Spaniens tilfælde). Sarkozy, som altid er ’fuld af ideer’ og længe har gjort sig til talsmand for ’at nygrundlægge Den Europæiske Union’ (altså svarende til, at vi skal genopbygge kapitalismen), har tilsluttet sig den tyske fremgangsmåde, der som vist fører til underkastelse og i mange tilfælde til opgivelse af dele af den nationale selvbestemmelse. Et eksempel er ’den finansielle union’.

J.F. Martin Seco skriver herom:

”...Ord og sprogbrug bliver endnu en gang forvrænget, og betegnelsen

finansiel union bruges på en fordrejet og karikeret måde. Det er, hvad fru Merkel gør, når hun reducerer det til simpelthen at være kontrol med statsunderskuddet. Hvordan kan man tale om finansiel union, hvis landene har helt forskellige skattesystemer, med undtagelser, fradrag og forskellige ordninger, og skattedumper hinanden indbyrdes? Og selvom man ville opnå en harmonisering af dette, ville man være langt fr fra en finansiel union.

(...) Opretholdelsen af valutakursen mellem Tyskland og andre lande forærmer disse og beriger Tyskland. Det skaber et uhyre overskud i den tyske betalingsbalance og et uholdbart underskud hos andre. Det skaber arbejdspladser i Tyskland, mens de bliver nedlagt i andre medlemslande.

I modsætning til den almindelige opfattelse er det ikke Tyskland og andre lande i Nordeuropa, som betaler. De har ikke bakket euroen mere op end rimeligt i forhold til deres størrelse, ligesom Frankrig, Spanien, Italien, Belgien osv. Reddede lande (eller rettere: strandede lande) som Grækenland, Irland eller Portugal har ikke fået noget som helst; de har lånt penge til meget høje renter – og alt dette i bytte for at miste deres folkelige selvbestemmelse, og af den ene grund, at ECB (Den europæiske centralbank) under tysk pres ikke optræder som en reel centralbank.

Nej, det er ikke Tyskland, som betaler, men som drager fordel af og modtager midler. For det første, fordi de andre lande er bundet på hænder og fødder, yder det en særlig type finansiering, som modvirkes af de høje rentesatser, som de andre lande må betale. For det andet og vigtigst fordi den tyske økonomi gennem den faste valutakurs bliver mere konkurrencedygtig, mens de andre lande taber konkurrencedygtighed. Problemerne skyldes ikke sydens ekstravagance og sløseri, som den tyske kansler gerne fremstiller det, men de forventede følger af et modsætningsfyldt og meningsløst projekt – den monetære union.”

(“Merkels fejlagtige tale”, 8. december 2011)

* * *

Den tyske arrogance; Sarkozys servilitet og middelmådighed; undertrykkel-

sen af folkenes vundne sociale rettigheder; de fleste EU-regeringers aggressivitet; interventionen i Libyen og måske nu i Syrien (som Sarkozy allerede er i gang med); den ‘forstående’ politik over for den israelske nazi-zionisme, som må ‘forsvares’ mod de onde palæstinenseres angreb, hvormed denne stat retfærdiggør og lovliggør tortur og målrettede mord, røveri af land og tusindvis af andre uhyrligheder; truslen om aggression mod Iran, som kan finde sted når som helst, og så videre – alt dette er eksempler på et EU, der bevæger sig på grænsen af fascisme.

Måske det mest åbenlyse tilfælde af fascisme er Viktor Orbans ungarske regering og dens begrænsninger af ytringsfriheden, forfølgelsen af venstrekræfterne, og naturligvis kommunisterne. Orban var formand for EU i første halvdel af 2011. En af hans første handlinger var at gennemføre en lov i Ungarn, der kneblede pressen, og gennemtvang en reaktionær forfatningsreform med tilbageskridt:

“At hævde, at krisen er grund nok til at ignorere fødslen af et monster af reaktionære tendenser i unionen, er også at acceptere og behandle det som blot institutionelle rammer om handelen. (...) At forblive upåvirket af autoritære udskjelser hos dem, som allerede har taget køllen i hånden, er en dobbeltmoral, som underminerer EU og går ud over de politiske grunde til dens eksistens. (...) En sådan fejl blev lavet i forhold til Silvio Berlusconi, og over for Østrig blev der udvist for megen hjertelighed i tilfældet med den højreekstreme Jörg Haider. Ungarns tilfælde bidrager til en voksende bølge af euro-skepticisme, som fremmes af de finansielle vanskeligheder i Europa.”

*(”El País”
01/18/2012)*

Et andet eksempel på denne reaktionære tendens er støtten til EU-regeringer, som forgylder kirkerne med overdådige midler, disse centre for bondefangere og mørkemænd, som

spredt den værste narkotika: religion – opium for folket, ifølge Marx. I Spanien, hvis forfatning hævder, at staten er sekulær, modtager den katolske kirke et svimlende beløb på whopping **13.266.216 euro om måneden** (159.194.592 om året) plus støtte til bevarelsen af katedraler, templer osv.

Til dette, vi gentager, månedlige beløb, som kommer fra statskassen (som altid er offentlige midler), må vi tillægge 248,32 millioner euro fra folk, som har krydset dette af i den pågældende rubrik i selvangivelsen. Der gives millioner i støtte til privatskoler (for 90 pct. vedkommende ejet af kirken), mens der vedtages stadig flere nedskæringsbudgetter for de offentlige skoler.

Den spanske kirke betaler ikke skatter, hverken af deres indtægter eller deres ejendomme. For eksempel tilhører 60 % af jorden i provinsen Segovia gejstligheden. Det er ikke bare tilfældet i Spanien, men også Italien, Tjekkiet (hvor regeringen vil betale 2,3 milliarder euro til kirkerne i 30 år som kompensation) og andre lande.

En af de kampe, Vatikanet udkæmper, anført af Benedikt-det-ved-jeg-ikke-noget-om, er for at få EU til i sine grundlæggende dokumenter at inkludere en paragraf om det oprindelige ’kristne’ Europa, hvilket skal imødegå den jødiske og muslimske indflydelse (det arabiske herredømme i Spanien varede i otte århundreder, for ikke at glemme de førkristne påvirkninger, som havde indflydelse på Europa dengang, fra de græske guder til det romerske imperium). Kristendommen i Europa (og andetsteds) er udtryk for en ideologisk, politisk og økonomisk kolonise-

23ER CIJAA
CARACAS VENEZUELA 2012

XXIII CAMPAMENTO INTERNACIONAL DE LA JUVENTUD ANTIFASCISTA Y ANTIIMPERIALISTA

Venezuela 4.-11. august 2012
Tag med på international ungdomslejr
Tilmelding og yderligere oplysninger dku99.dk

ring af folkene. Vatikanstaten er nu en imperialistisk magt, hvis hære i et utal af uniformer ikke direkte anvender våben, men bruger dem gennem mellemmand og i kraft af dens økonomiske styrke.

* * *

De taler og skændes om, hvilke skridt der skal tages for at slippe ud af den nuværende situation, som EU befinder sig i, og som inden for de seneste uger har ført til et oprørsforsøg fra tolv medlemmer imod den tyske arrogance gennem et fælles brev, hvis indhold ikke er blevet afsløret. Der skal etableres forskellige etaper for kontrol med staterne for at reducere deres underskud, straffe dem, som ikke overholder de fastlagte planer, osv.

Dette er reelt problemer, som opstår som et udtryk for den ujævne udvikling af de forskellige stater, deres alvorlige økonomiske modsætninger (og også politiske modsætninger, selvom disse tilsyneladende er mindre alvorlige) – hvor de svage er oppe imod de stærke og ikke har anden mulighed end at klage.

EU ved ikke, hvordan en uheldig situation skal tackles. Med 24 millioner arbejdsløse, svarende til befolkningerne i Danmark, Sverige, Norge og Finland (Spanien ligger i spidsen med fem en halv million), og 'syge' banker, der sluger milliarder og milliarder af euro, som sprøjtes ind af den europæiske centralbank ECB for at få kreditten til at

flyde og gribe ind i forhold til gældskrisen, hvad bankerne ikke gør, fordi deres prioritet er at sikre deres tilgange.

Præsidenten for EU-kommissionen Barroso modsiger Merkel, når han erklærer: "Nu må vi investere lige så meget i at få Europa tilbage på vækssporet, som vi investerer i at få Europa ud af krisen." Men for Merkel er en optøning af nedskæringspolitikken og fokus på vækst ikke acceptabel til trods for truslen om recession.

Sandheden er, at den reaktionære og antifolkelige Europæiske Union eksisterer. Ja, det er 'en kolos på lerfodder', men skubber vi ikke, vil kæmpen ikke falde.

Folkene i Europa og i verden, og til en start medlemmerne af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer/IKM-LPO, har et påtrængende behov for at overvinde alle slags vanskeligheder, for at opnå en mere omfattende praksis, opnå organisatorisk enhed og leve op til situationen og forsøge at forene den faglige kamp med henblik på at udvikle og bevidst fremme klassekampen – ikke nogen let opgave med tanke på de faglige ledelsers holdning. Det er bydende nødvendigt dristigt at organisere og udvikle proletariatets og de arbejdendes kamp mod kapitalismen på det imperialistiske stadie og imod det reaktionære bourgeoisi selv.

Når visse venstrekræfter taler om at bygge et 'folkets Europa' i stedet for EU

er det at aflede opmærksomheden fra det virkelige problem. Det er at lede folk på vildspor, i bedste fald er det nærsynet, eller værre endnu.

I situationer som dem, vi lever i – og som ikke bare finder sted i Europa – skabes der en grobund for fascisme og for steril anarkisme, men også for proletarisk bevidsthed. Men proletariatet i sig selv kan ikke organiseres i tilstrækkelig grad, dertil er det bevidste element nødvendigt, den subjektive faktor – det leninistiske parti.

Lad os huske, hvad Lenin sagde:

"En af de nødvendige betingelser for proletariatet til forberedelse af dets sejr er langvarig, stædig og nådesløs kamp mod opportunisme, reformisme, borgerlige tendenser og andre indflydelser, som er uundgåelige, fordi proletariatet opererer i kapitalistiske omgivelser."

Og dette er ikke i modstrid med behovet for alliancer og fælles front mod den fælles fjende. Situationer som de nuværende fremmer forskellige reaktioner. Glem ikke, at en af den kan føre til spontane bevægelser, uforberedte kampe, dårligt ledet og ringe kontrolleret. Desperation, en situation med fattigdom og superudbytning, evigtvarende arbejdsløshed, kort sagt alle de negative konsekvenser for de arbejdende – og jo ringere stillet, jo større er konsekvenserne – alt dette begunstiger en desperat kamp.

Derfor kan vi ikke overse eller foragte de såkaldte spontane bevægelser, vi må gå ind i dem og give dem en bevidst retning mod et højere niveau ved at tilføre dem politik.

Hvis det ikke er tilfældet, kan det have alvorlige og skadelige konsekvenser, som Gramsci advarede om, fordi "det næsten altid sker, at en spontan bevægelse (...) bliver modgået af en reaktionær bevægelse fra den herskende klasses højrefløj".

Lenin havde ikke uret, da han sagde:

"Ud fra imperialismens økonomiske betingelsers synspunkt ... vil Europas Forenede Stater enten være umuligt eller reaktionært."

Madrid 28. februar 2012

Ny bogbutik i København: Hjælp den det sidste skridt

Istandsættelsen af den nye Oktober-butik på Vesterfælledvej 1B i København skrider fremad. Pr. 1. juni har lokalradioen Station2000 taget deres lokale i brug. Der er dog stadig et stort arbejde der skal gøres i resten af lokalerne.

Vi opfordrer alle til at give et ekstra bidrag til istandsættelsen, så vi hurtigt kan blive færdige.

Bidrag modtages både som penge, naturalier (maling etc.) og meget gerne som arbejdskraft.

Kontakt Gerd på tlf. 5178 0906, hvis du vil bidrage med andet end penge.

Brug det medfølgende girokort til ekstra bidrag til bogbutikken!

Interview med en fransk Palæstina-aktivist

Palæstina-Israel: Informer! Boykot!

Den franske marxistisk-leninistiske avis *La Forge* har talt med en fransk Palæstina-aktivist om solidaritetsarbejdet på baggrund af en nylig konference i Palæstina

Anne er fagforeningskvinde og medlem af PAG 38 ('For et venstrealternativ') og aktiv i Venstrefronten, valgalliancen, der ved første runde i det franske præsidentvalg fik knap 12 pct. af stemmerne. Hun er for ikke så længe siden kommet tilbage fra Palæstina, hvor hun deltog i Den 7. Internationale Konference for de folkelige modstandskomiteer mod muren og besættelsen.

Hendes beretning er en påtrængende appel om solidaritet.

La Forge: Konferencen blev afholdt på forskellige steder, der er symbolske for den israelske besættelse og den folkelige palæstinensiske modstand.

Anne: - Modstanden imod muren og efterfølgende imod koloniseringen har først udviklet sig i landsbyerne på Vestbredden, hvor muren blev bygget og sideløbende afspærrede bosættelserne for at 'beskytte' dem.

Der findes to typer af disse bosættelser: de 'erhvervsmæssige' bosættelser, hvor nytilkomne immigranter til

Aktivister hænger et palæstinensisk flag på muren. Foto: activestills.org

Israel henvises til at slå sig ned, og de 'religiøse' bosættelser, hvis fanatiske og aggressive beboere blot har én besættelse: at fordrive palæstinenserne! Bosættelserne er regulært befæstede lejre, som kun er tilgængelige ad veje, der er forbudte for palæstinenserne.

Nogle af dem beskyttes af muren,

der trækker en ny grænse langt fra 'den grønne linje', som har adskilt Israel og Vestbredden siden krigen i 1967.

I Bili'n lykkedes det indbyggerne at tilbageerobre en del af det konfiskerede land og trænge muren flere hundrede meter tilbage. De fortsætter modigt kampen og har igennem nu syv år hver fredag forsamlet sig ved foden af muren – det vil sige samtlige indbyggere, fra de ældste til de yngste børn. Hver gang bliver de drevet tilbage med tåregas, der gør skade på deres luftveje.

Inden for rammerne af konferencen tog vi også til Jordan-dalen, et andet symbolsk sted for besættelsen. Scenariet er altid det samme: ødelæggelse, fordrielse, provokation, vilkårlige fængslinger. De høje indhegninger, som beskytter bosættelserne, adskiller to verdener. På den ene side er der smukke huse, grønne marker, meget synlige vandcisterner, der imidlertid er utilgængelige for beduinerne, hvis bedste jordområder og vandressourcer er blevet frastjålet dem. De skal betale høje afgifter, hver gang de vil krydse gaderne med

ESM-traktat for irsk højesteret

Kampen fortsætter, siger irske Peoples Movement efter sidste uges folkeafstemning om finanspagten.

Torsdag den 31. maj stemte 60,3 pct. af deltagerne i den irske folkeafstemning om finanspagten som bekendt ja. Men da kun lidt over 50 pct. deltog, er det kun omkring 30 pct. af vælgerne, da har sagt ja.

"Det er ikke et imponerende flertal. Det er et flertal som bygger mere på frygt end på håb. Almindelige mennesker realiserer i stigende grad, at EUs stadig tættere union betyder strammere kontrol med Irland og andre små medlemsstater, skriver Fol-

kebevægelsens irske søsterorganisation Peoples Movement på deres hjemmeside.

"The People's Movement takker alle medlemmer og sympatisører som givet tid og penge til vores kampagne. Et slag er tabt, men kampen fortsætter for at genvinde vores politiske og økonomiske suverænitet. Og parlamentsmedlem Thomas Pringle grundlovs-sag om ESM-traktaten ('Den europæiske stabilitetsmekanisme') vil blive behandlet i højesteret den 19. juni."

Folkebevægelsen mod EU

deres dyr. På den ene side ser man en pragtfuld Talmud-skole, på den anden side en samling telte, som angiveligt sikrer 'international ret' og dårligt nok et par skoletimer.

La Forge: Og i byerne?

Anne: - I Hebron mærkede vi de stærkeste spændinger mellem bosættere og palæstinensere. Teoretisk set ligger Hebron i en zone under palæstinensisk forvaltning, men den israelske hær er allestedsnærværende, fordi godt 500 ultrareligiøse bosættere har besluttet at slå sig ned der. De israelske soldater ser til uden at gribe ind over for bosætternes provokationer mod den palæstinensiske befolkning. Bosætterne opkøber etager i huse, og mange gange hele husblokke, og chikanerer så de beboere, som bliver boende, for at tvinge dem til at flytte. Byens vartegn er de små vagtskure på terrasserne til de huse, der er erhvervet eller stjålet af bosætterne, men også de gitre, hvormed palæstinenserne forsøger at beskytte deres forretninger imod kasteskyts af alle slags (mod stenkast og affald og lige til kugler fra skydevåben).

I Østjerusalem er situationen ikke bedre. Israel vil et "Storjerusalem". Målet er, at hele den palæstinensiske del af byen (Østjerusalem, som har været besat siden 1967-krigen) skal

blive 'bosat' og adskilles fra resten af Vestbredden. De bevæbnede, eller af hæren beskyttede, bosættere bruger altid de samme metoder: De fordriver indbyggerne, indretter en sikkerhedspost og besætter så husene. I bydelen Silvan, ved foden af pladsen med moskeerne og Klagemuren, vil Israel fordrive palæstinenserne og rive en stor del af boligerne ned for at indrette en national park – den såkaldte 'Davids By'. Bosætterne graver tunneller under husene og de arabiske skoler for at få dem til at styrte sammen.

I mit hoved ser jeg billedet af en mand med sit barnebarn ved sin side, som hårdnakket bliver der for at genopbygge sit hjem, der allerede flere gange er blevet smadret af bosættere. Det er også folkemodstand!

La Forge: Hvilke håb er der for det palæstinensiske folk?

Anne: - Mange palæstinensere vil hverken høre mere om forhandlinger eller om en 'fredsproces', som er død for dem. De forlanger intet andet end deres rettigheder. Man mærker en vis mistro over for 'den palæstinensiske ledelse' (de politiske partier og palæstinensiske myndigheder), som endnu nærer forhåbninger til hypotetiske forhandlinger.

Splittelsen (mellem Hamas og PLO)

gør ondt, og aktivisterne i folkeopstandskomiteerne appellerer indtrængende om enhed. Marwan Barghouti, der siden sin fængsling har foreslået en 'Folkemodstandens intifada', er uhyre populær. Hans portræt ses overalt.

Mon ikke han kunne blive symbolet på den genfundne politiske enhed i den palæstinensiske modstand? Svaret må palæstinenserne give.

De grundlæggende krav, som man hører igen og igen, er fortsat de samme: de fordrevne flygtninges ret til at vende hjem, løsladelse af de fængslede politiske fanger, en ende på koloniseringen, tilbagelevering af det stjalne land og de stjalne huse, en stat med grænserne fra 1967, med Østjerusalem som hovedstad!

La Forge: Hvad kan vi gøre?

Anne: - Flertallet af os, der deltog på konferencen, er solidaritetsaktivister for den palæstinensiske sag, og kender noget til situationen. Men når vi kommer til de palæstinensiske byer og steder, opdager vi ting, som vi aldrig har kunnet forestille os. Der er tale om en barbarisk politik.

Der forekommer mig at være to påtrængende opgaver: at sprede oplysning om og støtte de palæstinensiske politiske fangers kamp, og deres sultestrejke, og mere end nogensinde at udvikle BDS-kampagnen ('Boycot, Investeringstop, Sanktioner'), som sigter på at isolere Israel ikke bare økonomisk, men også kulturelt og diplomatisk.

Interviewet er fra La Forge, Frankrigs Kommunistiske Arbejderpartis avis, maj 2012.

Aktive Modstandsfolk

Ny hjemmeside udråber "Nazismens nyttige idioter"

På hjemmesiden www.no-nazis.dk findes dokumentation, analyse og eksempler på folk der har bidraget til at Søren Kam ikke er retsforfulgt

www.no-nazis.dk

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Pravda runder de 100 år!

Af Revolutionary Democracy

Avisen Pravda, der blev startet af Lenin 1912 i Skt. Petersborg, spillede en afgørende rolle i bolsjevikernes revolutionære kamp, under deres kamp ikke bare mod zar-regimet, men også mod mensjevikkerne og alle slags revisionistiske og antimarxistiske tendenser. Efter sejren i Den store socialistiske oktoberrevolution spillede den en vigtig rolle i Stalins kamp mod trotskister og andre antimarxistiske revisionister.

Den følgende artikel er fra tidskriftet *Revolutionary Democracy* og fortæller om det arrangement, der blev afholdt i Moskva ved 100-års-dagen.

Fra 1. maj og indtil den 9. maj, der markerer den store sejr over Nazi-Tyskland, afholdtes store festligheder i Sovjetunionen. De fortsætter også i det kapitalistiske Rusland. I år blev hundredeårsdagen for Pravda hyldet med manér den 5. maj.

En korrespondent fra Revolutionary Democracy deltog ved den lejlighed. Der blev vist en film om Pravdas historie fra 1912, hvor Lenin startede avisen, og om den rolle avisen spillede under de russiske revolutioner, industrialiseringen og kollektiviseringen, og i sejren i krigen mod Hitler, som dokumenterede forbindelserne mellem den sovjetiske revolution og avisen i alle faser.

Forskellige udgaver af Pravda blev vist med fotografier af Lenin og Stalin. Både Jeltsin og Gorbatsjov har forsøgt at lukke avisen, der fortsat udkommer. Men ved denne lejlighed sendte præsidenten for den Russiske Føderation, Dimitri Medvedev, en lykønskning. En del af publikum anså dette som en uheldig indblanding.

Der blev holdt en indledende tale af Gennadij Sjuganov, lederen af det højreorienterede Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti. Repræsentanter fra 'Ny Tid' og 'Folkedemokrati' var til stede. De deltog sammen med andre også i et todages seminar om avisernes rolle i den kommunistiske bevægelse.

Et vidunderligt program med sovjetiske sange og musik blev opført af sang og danseensemblet under indenrigsministeriet og af det fremragende Folkets Kunstnere. Det vil blive husket længe. Hele publikum rejste sig spontant, da sangen 'Hellig Krig' blev sunget; den blev skrevet i forbindelse med den nazistiske invasion af Sovjetunionen og inspirerer også i dag de sovjetiske kommunister. Partisan-sange fra kampen mod Mussolini, ikke mindst Bella Ciao, blev også sunget.

Publikum blev ført tilbage til Sovjetunionen, da de revolutionære sange fra deres ungdom også blev sunget.

Festligheden fandt sted i Fagforeningernes Hus, i den berømmelige søjlesal, hvor så mange af de store historiske sovjetbegivenheder foregik. Her blev forrædere mod Sovjetunionen som Bukharin og andre retsfulgt i 30'erne, men også kammeraterne Dimitrov og Stalin lagt på lit de parade. Nogle af deltagerne kunne huske, hvordan de om vinteren som børn var kommet ind i den selv samme sal til arrangementer for børnene.

Mens folk mindedes Lenin og også Stalin, var der ingen, der nævnte Hrustjov og Bresjnev, de to sovjetiske ledere, som startede den forrådnelsesproces, der førte til socialismens fald i USSR.

Undertegnede deltager har det dårligt med, at Pravda også var en deltager i den revisionistiske historie efter 1953, der ødelagde det store socialistiske Sovjetunionen, som blev opbygget under Lenin og Stalin.

Det var og er en kilde til stor inspiration for kommunisterne og arbejderklassen og arbejdende folk verden over.

Længe leve mindet om Lenins og Stalins Pravda og Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikkerne)!

Vi betaler ikke to gange!

Åbent brev til Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, medlemmer af Folketingets beskæftigelsesudvalg og fagbevægelsen.

Fra 3F Midtvevdsyssel

Da Socialdemokraterne og SF i maj 2011 bl.a. kom med forslag om at arbejde 12 minutter mere om dagen, udtalte LO's formand Harald Børsting den 12. maj 2011 til pressen:

“Vi går da ikke først hen og får en oven i hovedet på efterløn og dernæst kommer til at betale oven i det (...) Der vil jeg sige trygt og roligt til vores medlemmer, at vi betaler ikke to gange”.

Det er 3F Midtvevdsyssel enig med LO-formanden om!

S, SF og Radikale stemte sammen med de borgerlige partier i Folketinget for en kraftig forringelse af efterlønnen. Derfor undrer det os, at de NU kommer med forslag til trepartsforhandlingerne om at afskaffe to eller tre helligdage.

Det tager vi skarpt afstand fra, da medlemmerne HAR betalt!

Det håber vi, at vores faglige forhandlere husker på, når de sidder ved forhandlingsbordet.

I 3F Midtvevdsyssel deltog vi aktivt i “SKÆVT”-kampagnen for at få en

NY regering og en NY politik. Vi hører tit fra medlemmerne, at de er skuffede og frustrerede over de manglende resultater i det første halve år, hvor vi har haft en socialdemokratisk ledet regering.

Årets overenskomstforhandlinger viser i øvrigt stor ansvarlighed fra medlemmernes side, da der på de fleste områder er tale om reallønsnedgang!

3F Midtvevdsyssel kræver:

- skaf ORDINÆRT arbejde til de 170.000 arbejdsløse
- skaf fleksjob til de 17.000, der mangler job, og tag de planlagte forringelser af bordet vedr. fleksjob og førtidspension
- opret det nødvendige antal praktikpladser til de unge
- sikr, at ingen arbejdsløse, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, mister retten til dagpenge
- ALLE skal have ret til uddannelse og efteruddannelse på maks. dagpengesats
- fjern varighedsbegrænsningen på sygedagpenge
- afskaf AL planløs aktivering
- stram arbejdsmiljøloven, og tilfør Arbejdstilsynet flere resurser
- vedtagelse af lov om kædeansvar for at undgå social dumping på arbejds-

markedet. Alle skal arbejde på “lige vilkår”

Det er vort håb, at I vil være lydhøre over for vore krav til gavn for medlemmerne. Vi deler Helle Thorning Schmidts udtalelse før Folketingsvalget om, at vi skal “arbejde os ud af krisen” og “ikke gå sparevejen”. Men vi må tilstå, at vi til tider har svært ved at bevare optimismen, for hvad er der blevet af den meget omtalte “kickstart” og den grønne omstilling?

Vi kan IKKE acceptere, at det igen og igen er medlemmerne, der skal betale gildet. Det er på tide, at det er andre, der kommer til lommerne, for som statsministeren så ofte siger: “Vi skal alle bidrage”. Jamen vi har allerede betalt rigeligt!

Vi vil i 3F Midtvevdsyssel arbejde videre i afdelingens faglige og politiske udvalg, hvor vi samarbejder med tre folketingsmedlemmer fra S, SF og Enhedslisten.

På afdelingens vegne
Jørgen Olsson, formand

Villy på knæ for Hillary

Hvor er det ynkeligt at se vores udenrigsminister Villy Søvndal i alle udenrigspolitiske spørgsmål totalt underkaste sig USAs udenrigsminister Hillary Clinton under hendes officielle besøg i Danmark.

Dansk-bahraineren Al-Khawaja og hans datter Zainab holdes fængslet i Golflandet Bahrain, hvor han har været udsat for tortur og sultestrejket til tæt på døden. Deres eneste ”forbrydelse” er en ukuelige kamp for frihed og demokrati.

Landet styres enevældigt af kong Al-khalifa, som er en marionet for USA, der har sin 5. flåde i landet. Villy, hvorfor lagde du ikke pres på Hillary, der ved en enkelt telefonopringning til kongen kan få far og datter løsladt? Og hvor var de ansvarlige medier henne?

Udenrigsministrene kunne naturligvis blive enige om at dæmonisere Assadregimet i Syrien, der ikke vil underkaste sig USAs strategiske interesser i Mellemøsten, men hver dag angribes af

Dirigenten

og orkestret kunne ved deres optræden ikke opnå og indspille en samhørighed så fælles bølgelængde opnåedes; og dette fik publikum i oprør og til at udtrykke deres største mishag ...

Sådan er det for formand Villy og hans fæller i Socialdemokratisk Folkeparti: - oprøret ulmer, medlemmer og vælgere flygter,- grundet den førte politik der hørmer af nedskæringer og asociale tiltage - tilpasset den påtvungne finanspagt, i et og alt tilpasset kapitalens grundidé, - dette er hvad Villy og hans parti ønsker - og derved fremstår de i fuldt omfang som det de er: Sociale Forræddere

N.B.

Nyheder vi gerne ville læse i den danske 'frie' presse:

N'ACHETEZ PAS LES FRUITS ET LEGUMES israéliens

de marque :

Carmel

Jaffa

Jordan River

et les produits dont

le code barre

commence par : 7 2 9 0 0 . . .

NE PAS JETER SUR LA VOIE PUBLIQUE

Ne participez pas aux MASSACRES des Palestiniens.

www.palestinemarseille.com

leret af en borger af politiske årsager, og det er en del af en politisk debat om den israelsk-palæstinensiske konflikt, en debat, der fokuserer på et spørgsmål af generel international rækkevidde, er loven om tilskyndelse til forskelsbehandling baseret på tilhørsforholdet til en nation ikke taget i brug.”

Andre aktivister bragtes for retten den 24. maj, men der foreligger ikke en dom i den sag endnu.

BDS i Frankrig fordømmer dommen og siger: Vi fortsætter med at boykotte staten Israel indtil den følger international lov.

nia, USA. Omkring 150 af verdens mest kriminelle elementer mødes i dagene frem til de 2.

juni for at aftale hvordan de kan skjule deres kriminelle aktiviteter for verdens befolkning og fordele indtægterne fra udplyndringen af verdens ressourcer og folkenes arbejdskraft. Nye krige aftales i det skjulte, så krigsindustrien kan blomstre og der lægges retningslinier for hvilke mekanismer, der bedst kan sikre rentable investeringer i deres kriseramte økonomier.

Udenfor står hundredevis af amerikanske borgere og protesterer mod de skjulte aftaler. Politiet har lagt en ring omkring mødet, der hindrer at nogen kriminelle stilles til ansvar for deres handlinger.

Gbe

Ytringsfriheden undermineres af fransk højesteretsdom

22. maj 2012

En aktivist der deltog i en BDS-aktion, blev i dag ved Højesteret i Bordeaux dømt for at have deltaget i aktionen. Rettens påstand var at Sakina Arnaud havde ”tilskyndet til diskrimination, had eller vold”.

Den hun gjorde var at dele løbesedler ud i en H&M butik med opfordring til ikke at købe deres varer, fordi H&M var i gang med at etablere butikskæden i de ulovlige israelske bosættelser.

I en tilsvarende dom fra 8. juli sidste år hed det ellers, at ”Siden appellen til boykot af israelske produkter, er formu-

terroristiske dødspatroljer finansieret og bevæbnet af USA og de enevældige Golflande. Formålet er at få indsat et marionetregime, der er lige så lydigt som Bahraíns.

Frank Johannesen

Polske biavlere sparker Monsanto ud af bikuben, GMO-majs forbydes

30. maj 2012

Tusindvis af biavlere gik på gaden i protest mod at både MON18 (den genetisk modificerede majs) og de kemikalier, der tilføjes majsens er medskyldige i det verdensomspændende fænomen Colony Collapse Disorder, hvor hele bisværme pludselig dør. Det polske forbud er den første formelle anerkendelse af denne sammenhæng.

I marts måned blokerede 9 europæiske lande – Belgien, Storbritannien, Bulgarien, Frankrig, Tyskland, Irland og Slovakiet - med succes det danske formandskabs forsøg på at få tilladt udvidet dyrkning af GMO-afgrøder i Europa. Samtidig forbød Frankrig MON18.

Verdens mest kriminelle forsamling

26. maj 2012

I dag startede Bilderbergmødet i Virgi-

OKTOBER BOGBUTIK København

Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
Under ombygning -
åbner til sommer

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

'68 døde i 2012

68-generationen, deltagerne i det legendariske og forkætrede ungdomsoprør i Vesten, er for længst blevet bedsteforældre og grå i toppen. Den er på vej til at trække sig tilbage; mange er allerede pensionister. Nogle af dens politiske og musikalske ikoner er døde. John Lennon blev skudt af en amerikansk fascist.

Aldringen kan der i sidste ende ikke indvendes noget imod. Den er uundgåelig, og det er en vigtig kendsgerning, at oprørsånden lever videre hos mange. Men generationen er også blevet angrebet af den ene flok gribbe efter den anden. Og selvom Bob Dylan sang 'Forever Young', synes oprøret ofte langt væk. Som om fortiden er stivnet og det ny ikke brudt frem.

Hvor man har kunnet slippe af sted med det er '68 og dens store navne blevet koopteret. Der var næppe mange, der undrede sig over, at ex-Beatlen Paul McCartney deltog i den pompøse hyldestkoncert til den engelske regents 60 års jubilæum.

Meget passende sang han "Ob-La-Di, Ob-La-Da", umiddelbart før dronningen med familie indtog scenen.

Ridder Sir Poul stillede op sammen med en håndfuld andre af samme slags: Cliff Richard med Congratulations, og Tom Jones og Elton John som glade medløbere..

John Lennon troede ikke på The Beatles, erklærede han efter opløsningen – og skrev hudløse sange om en anden verden end kapitalismens. *Imagine! Forestil jer bare!*

Kun en uge før den stort anlagte droningefest i et stadig mere reaktionært officielt Europa lod generationens største musikalske geni Bob Dylan sig hylde i Det Hvide Hus af Barack Obama med den højeste amerikanske civile orden *Medal of Freedom*.

Manden, der for altid nedbrød populærmusikkens grænser og erobrede nyt land for bade virkelighed, fantasi og følelse, blev dekoreret sammen med krigsforbrydere og masse mordere som Madeleine Albright og den israelske præsiden Shimon Peres.

Den amerikanske præsident har en dødsliste over terrorister, som han hver tirsdag holder møde med sine antiter-

rorfolk om. Her vælger han sammen med to andre, hvem der skal dræbes af illegale dronefly.

Han hængte egenhændigt medaljen om halsen på Bob Dylan, mens han erklærede, at der ikke var en større gigant i amerikansk musikhistorie – og at Dylan havde åbnet verden op for ham, da han – præsidenten – gik i college.

Ingen tvivl: Dylan er en af de aller-

største. Han fortjener al ære og respekt, og lidt til. Hvordan kan det så være, at Obamas medaljeophængning virkede som bøddelens kys?

Det understregede i al fald, at 1968 er afgang ved døden i 2012. Verden fortjener en ny revolutionær generation. Den er der allerede, i Tunesien, Ægypten, Latinamerika. Måske også i Europa og USA. Der er brug for den.

-pp

Verden ifølge Latuff

Egyptens valg mellem Mursi, Det Muslimske broderskab, og den sidste premierminister under Mubarak, Ahmed Shafiq.